

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΔ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 — ΤΗΛ. 27.689 | 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1957 | ΑΡΙΘ. 19

Η ΗΘΙΚΗ ΚΡΙΣΙΣ ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ

Ἐπῆρξε λιτὸν καὶ ἀπλοῦν τῆς ἀληθείας θῆραμα καὶ βαθυγνώμων ἀληθῶς καὶ ἀντικειμενικὴ διαπίστωσις τῆς μεταπολεμικῆς μας πραγματικότητος ἢ εὐθαρσῆς διακήρυξις τοῦ Μακαριωτάτου, ἡ γενομένη ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῶ κατὰ τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον του, ὅτι «ἡ ἐπιπολάζουσα κρίσις δὲν εἶναι κυρίως οἰκονομικὴ καὶ ὑλική, ἀλλὰ πρὸ παντὸς πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ».

Διότι οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ, ὅτι εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς κοινωνίαν εἰσεκόμασεν - ὀσημέραι ἀτυχῶς ἐντεινομένη - θρησκευτικὴ ψυχρότης καὶ ἀδιαφορία. Ὅτι χλιδᾷ ἢ ἐγώπαθεια καὶ ἡ ἐκδιαίτησις τῶν ἠθῶν. Καὶ ὅτι ἐπιπέμεται τὸν λαόν μας, πανταχόθεν εἰσερέουσα, ἡ ψυχοκτόνος λύμη τοῦ κακοῦ παραδείγματος. Καὶ ὅπως χαρακτηριστικώτατα ἀνεγράφη πρὸ ἡμερῶν εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον, «μετεκπαιδευόμεθα συνεχῶς εἰς τὸ μέγα σχολεῖον τοῦ διεθνοῦς κινισμοῦ καὶ τῆς συμφεροντολόγου ἀπλῶς καὶ χωρὶς ἰδανικὰ ρυθμίσεως τῆς διεθνοῦς ζωῆς...».

*

Καὶ ναὶ μὲν, ἀξάνεται προφανῶς καὶ βελτιοῦται καὶ προκόπτει ὁ τεχνοκρατικὸς μας πολιτισμὸς. Ἀλλὰ ταῦτοχρόνως, μαζὶ μὲ τὰς εὐκολίας καὶ τὰς ἀνέσεις τοῦ βίου, συνεισελεύει καὶ παμπληθῆς κακῶν ἐσμός· καὶ ἀποσυλλεῖται δυστυχῶς ὁ θησαυρὸς τῆς πατροπαραδότου ἀγνότητος καὶ ἀθωότητος καὶ τῶν ἀκραιφνῶς Ὁρθοδόξων χριστιανικῶν βιωμάτων μας. Ἀπόδειξις δὲ τούτου ἐμφανεστάτη εἶναι, ὅτι πληθύνονται καθημερινῶς τὰ αἰσθησιακὰ δράματα καὶ τὰ εἰδεχθῆ ἔγκληματα, πὸν διαπράττονται τόσον εἰς τὰς πόλεις, ὅσον καὶ εἰς τὴν ὑπαιθρὸν μας. Καὶ τὸν τελευταῖον καιρὸν τόσος ὑπῆρξεν ὁ ἐκτραχηλισμὸς τῆς δημοσιο-

γραφικῆς τῶν κοινολογήσεως, ὥστε - οὐχὶ ἀτόπως - νὰ συμπεραίνῃ τις, ὅτι ἡ κοινωνία μας ἐνασμενίζεται εἰς αὐτά... Καὶ ὅτι τὰ κατώτερα ἐνστικτα, πὸν ἐχαλινοῦντο ἄλλοτε ἀπὸ τὴν θρησκευτικότητα τοῦ λαοῦ μας καὶ ἀπὸ τὰς ἠθικὰς δυνάμεις τῆς κοινωνικῆς εὐπρεπείας καὶ τῶν ὑγιῶν ἐθνικῶν μας παραδόσεων, ἀποπτύσαντα ἤδη καὶ συντρίψαντα κάθε χαλινόν, ὀπλίζουν τὰς χεῖρας μὲ μαιφόνους μαχαίρας· καὶ ἐμφανίζουν ὡς τύπους ὑπαρκτοῦς ἠθικὰς τερατομορφίας· καὶ εἰδεχθῆ ὑπόκοσμον μ' ἐκτροματικὸν αὐτόχρημα καὶ πέραν παντὸς ὀρίου πρωτογονισμὸν. Καὶ πρὸς στιγμὴν, ἐντελῶς σχεδὸν ἀνυποψίαστοι περὶ τῆς ἐκτάσεως τοῦ κακοῦ, ἐπληρώθημεν φρίκης, ὅταν προσφάτως ἐξεργάγη ἡ ἠθικὴ ὑπόνομος κ' ἐπλημμύρησαν ἀπὸ τὰς δηλητηριώδεις τῆς ἀναθυμιάσεις τὰ οἰκογενειακὰ μας ἄστυλα!

*

Καὶ τό γε νῦν, δὲν πρόκειται, οὔτε ν' ἀναζητήσωμεν, οὔτε καὶ ν' ἀναλύσωμεν τὰ γενεσιουργὰ αἷτια τοῦ κακοῦ καὶ τὰς ἀφορμάς του. Ἀναμφιβόλως ὅμως, οἱ πόλεμοι καὶ αἱ τρικυμιώδεις ἐν συνεχείᾳ ἀναταραχαὶ τῆς ἐσωτερικῆς μας ζωῆς συνετέλεσαν τὰ μέγιστα εἰς τοῦτο. Τραγικὴ δὲ καὶ ἀνυπολογίστου ὄντως βλάβης ὑπῆρξεν ἡ διάσπασις τῆς ἐλληνικῆς οἰκογενείας, ἡ ὅποια ἐσημειώθη κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἐπαράτου καὶ ἀδελφοκτόνου συμμοριτοπολέμου. Καὶ πολὺ περισσότερον φρικτὴ, καὶ ἀπὸ τὰς συμφορὰς καὶ ἀπὸ τὰς τραγωδίας καὶ ἀπὸ τὰ παντοειδῆ ἐρείπια, τὰ ὅποια οὗτος ἐδημιούργησεν, εἶναι ἡ κατάλλυσις τῆς κοινωνικῆς πειθαρχίας καὶ τῆς ἠθικῆς εὐκοσμίας καὶ εὐπρεπείας, πὸν ἐπενεμήθη τότε τὴν χώραν, πὸν διετέλεσεν πάντοτε ἀμόλυτος καὶ λαμπρὰ τῆς ἐν παντὶ Ὁρθοδοξίας καθέδρα.

Καὶ οὐδεὶς λησμονεῖ, ὅτι ὑπεβιβάσθη τότε ἡ ζωὴ μας εἰς ἐπίπεδα ὀλίγον ἀπέχοντα τοῦ θηριώδους καὶ τοῦ ζωώδους.

*

Ἐναντίον ὁμῶς τῆς καταστάσεως αὐτῆς καὶ τῶν μοιραίων τῆς ἀποτελεσμάτων ἀνάγκη πᾶσα ν' ἀντιπαλαίσωμεν. Συντεταγμένοι. Καὶ ἐν συναγερωῶ. Καὶ μὲ πᾶσαν ἠθικὴν δύναμιν, τὴν ὁποῖαν διαθέτομεν. Καὶ ἐν μόνον δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται, οὔτε καὶ μᾶς εἶναι συγγνωστόν. Τὸ νὰ παραμένωμεν ἀδρανεῖς καὶ μ' ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας μας, προσκαρτεροῦντες καὶ ἀναμένοντες τὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν.

Διότι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συνεχισθῇ, χωρὶς προφανῆ κίνδυνον τοῦ Ἔθνους, μόλις οἱ νέοι μας ἀνοίξουν τὰ ἐφηβικά των πτερὰ καὶ ἀναζητήσουν - ὅπως αἱ μέλισσαι τὰ ἄνθη - τροφήν καὶ αὐτοὶ διὰ τὰς ἰδεαλιστικὰς των τάσεις καὶ νέκταρ διὰ τὸ δλόθερμον συναίσθημά τους, νὰ καταπλημμυροῦνται αἱ ἀκοαί των καὶ τὰ βλέμματά των ἀπὸ ἀκούσματα καὶ εἰκόνας εἰδεχθεῖς καὶ καταμέστους πάσης φανλότητος. Καὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας, ὅπως ἀπὸ τὰ ἔλη ὁ πυρετός, ἀναδίδονται ἐνθυμήσεις ἀποσυνθετικαὶ τῆς εὐκρασίας τοῦ νοῦ καὶ τῆς σωφροσύνης· καὶ τῆς ἠθικῆς ὑγείας· καὶ γαργαλιστρικαὶ πάσης ἀθλιότητος καὶ πάσης βδελυγμίας...

*

Διὰ τοῦτο, ἐνέπλησεν ἡμᾶς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως, καὶ ἐπτερώθημεν ἀληθῶς εἰς ἀνοιξιν χρηστοτάτων προσδοκιῶν καὶ ἐλπίδων, ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἐνωσις τῶν Συντακτῶν μας, ὅχι μόνον ἀπεδοκίμασεν ἐντόνως τὸν ἀσύδοτον καὶ ἀχαλινώτον κίτρινον, ἀλλὰ καὶ ὑπομνηματίζουσα ἀδρῶς τὴν ὀλεθριότητα τῆς ἀχαλινώτου καὶ θρασυστόμου δημοσιότητος, ἐζήτησεν «ἀπὸ τὰς καθιερωμένας ἐξουσίας - Ἐκτελεστικῆν, Νομοθετικῆν καὶ Δικαστικῆν - νὰ καταστῶσι περισσότερον ἀποφασιστικαὶ καὶ θαρραλέαι, ἐναντι τῆς λεγομένης τετάρτης ἐξουσίας, τοῦ Τύπου...».

Διότι κύριον ἔργον τῆς ὑγιῶς συντεταγμένης Πολιτείας πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἐπίτευξις ἁρμονίας καὶ ἠθικοῦ ρυθμοῦ εἰς τὴν ζωὴν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ν' ἀναπτύσσονται οὕτως εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν ὅλαι αἱ εὐγενεῖς ροπαὶ καὶ δυνάμεις τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας. Εὐτυχεῖς δὲ

εἶναι αἱ κοινωνίαι ἐκεῖναι, ὅπου αἱ ἐνθουσιῶδεις καὶ στοχαστικαὶ ψυχαὶ τῶν νέων δύνανται νὰ ἐμποτίζονται ἀπὸ πολλαπλᾶς πηγᾶς τὴν ἀλήθειαν· τὴν ἐκτίμησιν πρὸς πᾶν τὸ ὑγιᾶ καὶ πρὸς πᾶν τὸ ὀρθόν· τὴν πίστιν εἰς τὴν πνευματικὴν πορείαν τῆς ζωῆς· τὴν φλογερὰν ἀγάπην πρὸς πᾶν εὐγενῆ καὶ γενναῖον καὶ ὑψηλὸν καὶ ὠραῖον.

Ἀντιπλεύρως, ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ ἠθικὴ ἄπνοια, ἔλλειψις ἠθικῆς ἐγερσιμότητος καὶ συμβατικῆς ἀνοχῆ τοῦ κακοῦ, ἀποτελεῖ τοῦτο ἐνδειξιν παραλυτικῆς διαβρώσεως τῆς ἠθικῆς ὑγείας· καὶ ἔλλειψιν ἀγωνιστικῆς διαθέσεως διὰ τὴν ἀνοδὸν καὶ τελείωσιν τῆς ζωῆς. Οὔτε καὶ πρέπει νὰ λησμονῶμεν ποτέ, ὅτι ἡ ἀρχὴ πάσης ἐκτροπῆς καὶ πάσης διαστροφῆς εὐρίσκεται εἰς τὴν φύσιν μας καὶ εἰς τὴν ἰδιοσυστάσιαν μας. Καὶ διὰ τοῦτο συνεχῆς πρέπει νὰ εἶναι ἡ πορεία πρὸς κατάκτησιν ἀνωτέρου ἠθους· ἀδιάπτωτος ἡ πάλη πρὸς τὸ κακόν· καὶ ἰσχυροτάτη ἡ συνειδητὴ ἀντίδρασις πρὸς πᾶσαν κακὴν τᾶσιν καὶ ροπὴν.

*

Καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Θεόκλητος «ἔθεσεν - ὄντως - τὸν δάκτυλον εἰς τὸν τύπον τῶν ἡλῶν», διατυπώσας σαφῶς καὶ σοφῶς κατὰ τὸν προγραμματικὸν ἐνθρονιστήριον λόγον του, ὡς κύριον αἴτημα τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς Κυβερνήτας τῆς χώρας, ὅπως «ἐνισχύσουν τὴν προσπάθειάν της πρὸς δημιουργίαν καὶ κλήρου ἀξιόου καὶ ἱκανοῦ νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν ἀποστολήν του».

Διότι, ὡς προσφνέστατα καὶ ἐπιγραμματικώτατα ἐτόνισεν, τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι «μέγα Ἐθνικοεκκλησιαστικὸν ζήτημα. Ἀπὸ δὲ τὴν ἀρτίαν μόρφωσιν τοῦ κλήρου μας καὶ τὴν ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ἐξύψωσίν του εἰς τὴν ἀρμόζουσαν περιοιπὴν, ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἡ ἀνόρθωσις· καὶ τῆς κοινωνίας ἡ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἀνάπτυξις...».

*

Καὶ θέλωμεν νὰ πιστεῶμεν, ὅτι τὸ θεοφιλὲς καὶ ἐξόχως ἐθνωφελὲς τοῦτο αἴτημά του, θὰ εὖρη πλήρη τὴν Κυβερνητικὴν ἀνταπόκρισιν.

ΘΕΟΔ. Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
 Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. { Πρωτ. 2152
 Διεκπ. 852 } Ἀθήνησι τῆ 31 Ἀγούστου 1957

Πρὸς
 Τὴν Προεδρίαν τῆς Κυβερνήσεως

Ἐνταῦθα

Ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας τυγχάνει τὸ γεγονός, ὅτι ἐπ' ἐσχάτων, κατ' ἐξοχὴν ἐν τῇ Πρωτευούσῃ τῆς Χώρας ἡμῶν, ἐκδίδονται καὶ κατὰ χιλιάδας κυκλοφοροῦσιν ἐντυπα, φέροντα τὸν τίτλον τῶν περιοδικῶν, πλήρη ρυπαρογραφίας καὶ μεστὰ ἀνηθικότητος, προκαλοῦντα τὸν ἀποτροπιασμόν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τῶν σωφρόνων ἀνθρώπων, καὶ τὴν βαθεῖαν τῆς Ἐκκλησίας λύπην, διαβλεπούσης εἰς τὴν σκανδαλώδη ταύτην ἐπιστράτευσιν τοῦ ρυπαροῦ ἐντύπου, τὸν ἀφρευκτον κίνδυνον τοῦ κλονισμοῦ τῶν θεμελιῶν, ἐφ' ὧν ἐδράζεται τὸ Ἑλληνο-χριστιανικὸν τῆς φιλάτης ἡμῶν Πατρίδος οἰκοδόμημα.

Ὡς ἐὰν ἐδόθη σύνθημά τι πονηρόν, ἐκ δυνάμεως τινος ἀντιχρίστου καὶ ἀντικοινωνικῆς, μεγάλη μερὶς τοῦ τύπου, τῆς μεγάλης ταύτης ἐν ταῖς κοινωνίαις δυνάμεως, παρεξέκλινε τοῦ προορισμοῦ αὐτῆς, καὶ ἀντὶ νὰ γίνῃ συνεργὸς τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τῆς ὑγιᾶς φρονούσης Ἑλληνικῆς Κοινωνίας, ἀπ' ἐναντίας διαδίδει πᾶν ἠθικὸν μόλυσμα, πᾶσαν πνευματικῶς νοσογόνον ἐστὶαν ὑποδαυλίζει, καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὸ μέλλον τῆς Κοινωνίας, τὸ ὁποῖον, κατὰ ἀδήριτον ἀνάγκην, στηρίζεται ἐπὶ τῶν βάσεων, τὰς ὁποίας δημιουργεῖ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν.

Βεβαίως τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀσυστόλου ρυπαρογραφίας, καὶ ἂς μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ εἰπωμεν πρωτοφανοῦς πορνογραφίας, δὲν ἐβράδυναν νὰ πλήξωσι τὴν Κοινωνίαν. Μάρτυρες δὲ τούτων τυγχάνουσιν αἱ καθημεριναὶ δημοσιογραφικαὶ εἰδήσεις καὶ πληροφορίαι, ἐκ τε τῆς Πρωτευούσης καὶ τῶν πόλεων τῶν Ἐπαρχιῶν, καθ' ἃς βρωμερότητες ἀνήκουστοι λαμβάνουσι χώραν μεταξὺ ἀνθρώπων, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἀπέθανεν ὁ Χριστός, δράματα δῆθεν

τιμῆς κατήντησαν ἀνάγνωσμα καθημερινόν, αἱ πλέον ἀπίθανοι περιπτώσεις ἐγκλημάτων βλέπουσι τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος, πρὸς κατασκανδαλισμὸν τοῦ κοινοῦ, πρὸς κατασφυοφάντησιν τῆς ζωῆς τῶν πολιτῶν τῆς πατρίδος ἡμῶν εἰς τὸ Ἐξωτερικόν, καὶ πρὸς μεγάλην καὶ βαθεῖαν λύπην τῆς Ἐκκλησίας, ἀλγούσης διὰ τὸ κατάντημα τῶν ψυχῶν χριστιανῶν τινων, γενομένων ἐπιλησμένων τῆς ὑψηλῆς καὶ ἀγίας αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολῆς.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω θλιβερῶν καὶ καθημερινῶν σχεδὸν διαπιστώσεων, ἤχθημεν εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ παρακαλέσωμεν Ὑμᾶς, Συνοδικῇ ἐξουσιοδοτήσει, ἵνα ἐν τῇ Ὑμετέρᾳ ἀγάπῃ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τῇ ἀρμοδιότητι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἄκρως σπουδαίου θέματος, προβῆτε εἰς τὰς δεούσας ἐνεργείας, ἵνα παύσῃ ἡ ἐκδοσις καὶ κυκλοφορία τῶν ρυπαρῶν περιοδικῶν, καὶ γενικῶς ἐντύπων προσβαλλόντων τὰ χρηστὰ τῶν χριστιανῶν ἡμῶν ἤθη. Πρὸς τοῦτο δὲ ἔχετε συμφωνοῦσαν ρητὴν τοῦ Συντάγματος ἡμῶν διάταξιν, καὶ τὴν ὀρθῶς σκεπτομένην ὀλότητα τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας.

Πρὸς τούτοις ὁμως ἀπαραίτητον θεωροῦμεν, ἵνα ἐνεργήσητε ἐκ παραλλήλου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀποφεύγονται αἱ περιγραφικαὶ καὶ ἄκρως λεπτομερεῖς δημοσιογραφικαὶ εἰδήσεις, εἰς περιπτώσεις ἐγκλημάτων καὶ ἀνηθικότητων φρικιαστικῶν, διότι φρονοῦμεν ὅτι ἀνυπολογίστως ζημιοῦται τὸ κοινὸν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν εἰρημένων περιγραφῶν, καὶ ἴσως διδάσκονται ἐξ αὐτῶν τινὲς τὸν τρόπον τοῦ ἐγκλήματος.

Ταῦτα γνωρίζοντες Ὑμῖν καὶ τὴν ἀμέριστον συμπαράστασιν Ὑμῶν ἐπὶ τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας ἐξαιτούμενοι, πεποίθαμεν ὅτι, ὡς Κυβέρνησις ἀνορθωτικὴ τῶν τῆς Πατρίδος ἡμῶν πραγμάτων, θὰ θελήσητε νὰ πράξητε τὸ ἐφ' Ὑμῖν, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐπιβαλλόμενον ὕψιστον καθήκον ἐναντι τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τῆς φιλάτης ἡμῶν Πατρίδος.

† Ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος,
 Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιεραμματεὺς
 Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Θέμελης

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΡΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Α'

ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Ἄριθ. Πρωτ. 1843.

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν Ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφε καὶ συλλειτουργῆ τῆς ἡμῶν Μετοπίτητος κύριε **ΘΕΟΚΛΗΤΕ**, Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἐκ τῶν ἀπὸ ἰσ' τοῦ παρελθόντος μηνὸς Αὐγούστου χρονολογουμένων, ἑναγχοῦ δὲ ληφθέντων, ὑπ' ἀριθμὸν 2078 Εἰρηνικῶν Γραμμάτων τῆς Ὑμετέρας λίαν ἡμῖν ἀγαπητῆς Μακαριότητος, ἅπερ ἠδέως ἰδίᾳ τε ἡμεῖς καὶ ἐν συνεδρίῳ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἀνέγνωμεν, ἀγαλλομένη καρδίᾳ ἐπληροφορήθημεν ὅτι εἰς τὸν τοῦ κλεινοῦ ἄσθεος περιόπιστον Θρόνον, χρηρέσαντα διὰ τῆς ἀδοκίτου πρὸς Κύριον ἐκδημίας τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου κυροῦ Δωροθέου, ὃ τὰ πάντα πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας οἰκονομῶν Οὐράνιος αὐτῆς Δομήτωρ καὶ Κυβερνήτης Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ψήφοις κανονικαῖς τῆς σεβασμίας Ἱεραρχίας, ἐκάλεσε τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα, σιβαραιῖς χερσὶ καὶ πολιᾷ συνέσει τοὺς οἴακας τῆς αὐτόθι Ἱερᾶς νηὸς ἐγχειρισάμενος. Ἔδει γὰρ τὴν καθ' Ἑλλάδα ἀδελφὴν Ἀγιοτάτην Ἐκκλησίαν ἀξίῳ τῶν καιρῶν καὶ τῶν περιστάσεων καὶ ταῖς πολλαπλαῖς αὐτῆς ἀνάγκαις πλήρως δυναμένου ἀνταποκρίνεσθαι Προκαθημένον τυχεῖν, ἵνα ὑπὸ τούτου κεδνώσῃ καὶ Χριστομιμῆτως διυθνομένη πλουσίως ἀσκήσῃ τὴν σωτηριώδη αὐτῆς παρὰ τῷ Χριστεπωνύμῳ αὐτόθι πληρώματι ἐνεργεῖαν.

Ἦσθημεν δ' ὅλως ἰδιαιτέρως δεξάμενοι τὴν διὰ τῶν Γραμμάτων τούτων ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας σεβασμιότητος Μακαριότητος διδομένην ἀγαθὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι ἀκεραίαν μὲν καὶ ἀλώβητον διατηρήσει αἰεὶ τὴν ἡν παρελάβομεν καὶ κατέχομεν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ παράδοσιν, ἀγρύπτως δὲ καὶ ἀνυστάκτως πάντοτε μέλλει μεριμνῆν πρὸς τὸ διατηρῆσαι τὴν ἐνότητά καὶ τὸν σύνδεσμον τῆς ἀγάπης ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης μετὰ τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἀγιοτάτου Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ πασῶν τῶν ὁμοδόξων Ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, προθύμως μετ' αὐτῶν συνεργαζομένη καὶ συντρέχουσα εἰς ἀντιμετώπισιν τῶν συγχερόμενῶν μεγάλων καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν προβλημάτων, καταπανοῖν τοῦ σάλου καὶ τῆς συνοχῆς τῶν ἐθνῶν, καὶ ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Συγχαίροντες τοίνυν διὰ τῶνδε τῶν ἀδελφικῶν ἡμῶν Γραμμάτων τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι ἐπὶ τοῖς,

θείᾳ γε βουλῇ καὶ εὐδοκίᾳ, περὶ Αὐτὴν γενομένοις τούτοις, καὶ τῆς πρὸς Αὐτὴν ἐκκλησιαστικῆς κοινωρίας καὶ ἐπαφῆς ἀσμένως ἀπὸ τοῦδε καταρχόμενοι, διαβεβαιούμεθα ἀμοιβαίως Αὐτὴν ὅτι, περὶ πολλοῦ ποιούμενοι τῆς μετὰ τῆς θογατρὸς Ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐκάστοτε Προκαθημένου αὐτῆς συνεργασίας, ἐπὶ τε τῶν ἰδίων ἡμῶν καὶ τῶν γενικωτέρας φύσεως ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων καὶ προβλημάτων, πᾶσαν πάντοτε καὶ ἐφεξῆς μέλλομεν καὶ ἡμεῖς καταβάλλειν μέριμναν καὶ σπουδὴν εἰς τὸ ἀξῆσαι καὶ κρατῦναι τοὺς ἤδη ὑφισταμένους στενοὺς μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν δεσμοὺς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς τιμῆς.

Εὐχόμενοι δ' ὀλοφύχως ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τοὺς Ἁγίους Αὐτοῦ μαθητάς καὶ Ἀποστόλους, πρὸς τὸ κήρυγμα πορευομένους, χάριτος ἐμπλήσας καὶ δυνάμειος πολλῆς, ἐνισχύῃ καὶ κρατῶν τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα πρὸς τὸ ἀγαγεῖν εἰς πέρας τὸ παρ' Αὐτοῦ ἀνατεθὲν Αὐτῇ Ὑψηλὸν καὶ πολυεύθρον ἐν τῷ ἱερῷ ἀμπελῶνι ἔργον, κατασπαζόμεθα Αὐτὴν καὶ αὐθις ἐν φιλήματι ἀγίῳ καὶ διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης ἀδελφικῆς καὶ ἐξειδικασμένης τιμῆς.

α. Τον' Σεπτεμβρίου ιζ'.

Τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἀθηναγόρας.

Β'

ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἄριθ. Πρωτ. 21/27.

ΘΕΟΚΛΗΤΩ

τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν
καὶ πάσης Ἑλλάδος
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης τῆς Μεγάλης Θεουπόλεως Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς, ἀσπασμὸν ἅγιον ἐν Χριστῷ Σωτῆρι.

Νέφος λύπης καὶ πένθους, ἀνεξιχνιάστῳ Θείᾳ Βουλῇ, ἐκάλυψε καὶ πάλιν τὸν γλαυκὸν τῆς ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὄριζοντα, διὰ τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Δωροθέου, δέκα καὶ ἕξ μόνον μηνῶν βίον Ἀρχιεπισκοπικὸν ἐκμετρήσαντος, δικαίως δὲ ὁ τοῦ Κυρίου περιούσιος Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὸς λαὸς τὸν ἀπορφανισμόν του ἐθρήνησεν.

Πλὴν οὐκ ἐβράδυνε τὸ νέφος τοῦτο διαλυθῆναι καὶ τὸ πένθος εἰς χαρὰν μεταβληθῆναι, διὰ τῆς ἐκλογῆς καὶ ἀπόδοσης, ψήφῳ τῆς γεραρᾶς Ἑλληνικῆς

Ἱεραρχίας καὶ σεπτῇ ἐπινεύσει τοῦ Μεγαλειοτάτου τῶν Ἑλλήνων Ἀνακτος ἐπὶ τὸν περίπτωτον καὶ Ἀποστολικὸν τῶν κλειῶν Ἀθηνῶν Θερόνον, τῆς Ὑμετέρας Σεβασμίας Μακαριότητος.

Εἴη εὐλογητὸν τὸ ὄνομα τοῦ ἐν Οὐρανοῖς Πατρὸς, ὅτι τῇ μεγάλῃ Αὐτοῦ εὐσπλαγγνίᾳ ἐξεζήτησε τὴν ποιμνὴν Αὐτοῦ ἐν τῇ θλίψει τῆς ὀρφανίας τῆς καὶ ἐν τῇ νεφέλῃ τοῦ παρόντος καιροῦ ἐπεσκέψατο τὴν ἀγιωτάτην Διοουσίον τοῦ Ἀρεοπαγίτου Ἐκκλησίαν καὶ ἔδωκεν αὐτῇ Ποιμένα, τὴν Ὑμετέραν περισπουδάστον Μακαριότητα, ἣτις ποιμάνει μετ' ἐπιστήμης ἐν νομῇ ἀγαθῇ.

Ἡ πολλαχῶς μεμαρτυρημένη ἀγάπη Αὐτῆς πρὸς τε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Θεοφροῦρητον Ἑλληνικὸν ἔθνος, ἡ βαθεῖα πείρα καὶ μόρφωσις καὶ ἡ ἐνζήλος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου ἀναστροφή καὶ διακονία Αὐτῆς, παρέχουσι ἡμῖν τὴν βεβαιότητα ὅτι τὰ πάντα κατὰ Θεὸν βαδίζουσι.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, καθ' ἃς σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης σαλεύεται καὶ θλίβεται μεγάλη προμηνύεται, «οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμος», δεινῶς δὲ τὸ τῆς Ἐκκλησίας σκάφος κλυδωνίζεται, εἴπερ ποτε καὶ ἄλλοτε ἡ Θεόθεντος Ὀλκὰς δεῖται δεξιῶν καὶ πεπειραμένων οἰακοστροφῶν, δυναμένων εἰς εὐδίων λιμένα Αὐτῆν ἀναγαγεῖν καὶ ἐν ὁμονοίᾳ καὶ ἀμοιβαίᾳ ἀγάπῃ τὰ κράτιστα βουλευσαί καὶ πράξει.

Δι' ὃ καὶ χαρᾷ πολλῇ ἐκομισάμεθα τὰ ἀπὸ 16 π. μηνὸς Αὐγούστου ἐνθρονιστήρια γράμματα, ἅπερ ἡ Ὑμετέρα σεβασμία καὶ περιληψμένη Μακαριότης ἐπεμψεν ἡμῖν, ἀγγέλουσα δι' αὐτῶν, κατὰ τὴν ἐκπαλαι σεπτὴν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τάξιν, τὴν ψήφοις τε κανονικαῖς ἀνάδειξιν καὶ ἀνάρρησιν εἰς τὸν ἀγιώτατον Ἀποστολικὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν τῆς Ἑλλάδος Θερόνον.

Ἐν ἀπάτῳ ἀγαλλιάσει ψυχῆς τὸ χαρμόσυνον τοῦτο ἀγγελμα ἐνωτισθέντες, ἰδιαζόντως χαίρομεν ὅτι καὶ δεξιὰν ἡμῖν Αὐτῆ τείνει κοινωνίας καὶ τὴν καλὴν τῆς πίστεως ποιεῖται ὁμολογίαν, ὅτι τηρήσει ἀκεραίαν καὶ ἀλόβητον ἦν παρελάβομεν πίστιν καὶ παράδοσιν, διαβεβαιούσα δ' ἅμα ὅτι πᾶσαν καταβαλεῖ σπουδὴν εἰς τὸνομα καὶ παγίωσιν τῆς κοινῆς συνεργασίας τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, εἰς ἐξυπηρέτησιν τῶν συμφερόντων αὐτῶν, τῶν τε γενικῶν καὶ τῶν ἐπὶ μέρους.

Ὡς δὲ λίαν ὀρθῶς παρατηρεῖ καὶ ἡ Ὑμετέρα γερασμία Μακαριότης «καὶ ἄλλοτε καὶ δὴ σήμερον, πολλοὶ οἱ τῆς Ἐκκλησίας ἐπίβουλοι, δι' ὃ καὶ ἔξεστι τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀρθῆναι εἰς τὸ ὕψος τῶν δυσμενῶν τούτων περιστάσεων καὶ ὑψῶσαι τὴν φωνὴν αὐτῆς, εἰς τὸ παύσασθαι τὸν σάλον καὶ τὴν συνοχὴν τῶν ἐθνῶν, ἐπικρατῆσαι δὲ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπομένως τὴν ἐπὶ γῆς δυνατὴν εὐτυχίαν καὶ εὐημερίαν».

Πεποίθαμεν ὅτι οὕτως ἡ παντοδύναμος τοῦ Κυρίου δεξιὰ χειραγωγήσει τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ καὶ πᾶν ἐμπόδιον ἐκποδῶν ποιήσεται, τὸ δὲ πνεῦμα τῆς εἰρήνης, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἐπικρατήσῃ, εἰς δόξαν τοῦ Ἁγίου Αὐτοῦ Ὀνόματος.

Ἐδλογοῦντες τὸν Κύριον ὅτι τοιοῦτον Προκαθήμενον τῇ ἀγιωτάτῃ ἀδελφῇ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ ἐχαρίσατο, δεξιῶς δυνησόμενον πηδαλιουχῆσαι τὸ σκάφος ὅπερ Αὐτῷ ἐνεπιστεύθη, ἄσμενοι σπεύδομεν μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς Σεβασμιῶν Ἀρχιερέων ἀποδοῦναι Αὐτῇ τὸν τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἀγάπης ἀδελφικὸν ἀσπασμόν, ἐνίσχυσιν καὶ εὐδόξωσιν ἐν τῇ ἐπ' αἰσίαις ἀρχομένῃ Προβιεραρχικῇ δράσει Αὐτῆς εὐχόμενοι.

Τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
καὶ ὅλως πρόθυμος

† Ὁ Ἀντιοχείας Ἀλέξανδρος.

Ἐν Δαμασκῷ τῇ 6ῃ
Σεπτεμβρίου 1957.

Γ'

ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 582.

ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΣ

Ἐλέω Θεοῦ Πατριάρχης τῆς Ἁγίας Πόλεως
Ἱερουσαλήμ καὶ πάσης Παλαιστίνης,

ΘΕΟΚΛΗΤΩ

Τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν
καὶ πάσης Ἑλλάδος,
ἀσπασμόν ἅγιον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Θεῷ Ἡμῶν.

Χαρὰν ἡδίστην ἔσχομεν καὶ δοξολογίαν δλόθυμον τῷ Οὐρανίῳ τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορι καὶ Κυβερνήτῃ ἀνεπέμψαμεν, κομισάμενοι τὰ ἀπὸ τῆς 16ης λήξαντος μηνὸς Αὐγούστου (ν. ἡ.) Εἰρηρικὰ Γράμματα τῆς Ὑμετέρας λίαν Ἡμῖν ἀγαπητῆς καὶ περισπουδάστον Μακαριότητος, δι' ὧν Αὐτῆ, τῷ Θεοκράτῳ τῆς ἀγάπης νόμῳ ἐφεπομένη καὶ τοῖς καλῶς τε καὶ θεαρέστως τεθεσπισμένοις στοιχοῦσα, ἐξαγγέλλει τὴν ἀπειρῶ τοῦ Θεοῦ Προνοίᾳ καὶ συμφῶν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς θεσμίσις ἐκλογὴν καὶ ἀνάρρησιν Αὐτῆς ἐπὶ τὸν Ἀγιώτατον καὶ Ἀποστολικὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θερόνον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, εὐχαριστίαν δ' ἀναφέρουσα τῇ Παναγίᾳ καὶ Προσκυνητῇ Τριάδι, δεξιὰν προσφέρει κοινωνίας, τὴν ἐν τῇ πίστει ἅμα καὶ ἐν τοῖς δόγμασι καὶ τῇ παραδόσει ἐνότητα καὶ ἐμμοῆν καθομολογοῦσα, ἀλλὰ καὶ τὴν διαβεβαίωσιν παρέχουσα, ὅτι ἀνύστακτον καταβαλεῖ μέριμναν εἰς τὸ διατηρῆσαι τὴν ἐνότητα αὐτῆς καὶ τὸν σύνδεσμον τῆς ἀγάπης ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης μετὰ πασῶν τῶν ὁμοδόξων Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ αὐτῶν τε καὶ σύμπαντος τοῦ ὀρθοδόξου συστήματος ἀγαθοῦ καὶ συμφερόντος, ὧνπερ ἡ ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐνωσις καὶ σύμπνοια καταστοχάζονται.

Οὕτως οὖν τὴν τ' ἐξαγγελίαν καὶ τὴν καθομολόγησιν δεξάμενοι, ὅλη μὲν καρδίᾳ συγκαίρομεν ὁμοῦ τε τῇ Ὑμετέρᾳ Ἀγάπῃ, τηλικαύτης λαχούσῃ θεοβραβεύτου καὶ δικαίας τιμῆς, ὁμοῦ τε τῇ Ἀγιωτάτῃ Ἀποστολικῇ Ἑλλαδικῇ Ἐκκλησίᾳ, τοιοῦτου ἀξιοθείῃ Ἀρχιεπισκόπου καὶ Προέδρου Αὐτῆς, πλου-

ΤΟ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ ΜΑΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΘΕΝ ΓΕΥΜΑ

Τῇ 19ῃ Σεπτεμβρίου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος παρέθεσεν ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Πεντέλης γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ παρεπιδημοῦντος ἐνταῦθα Μακ. Πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Ἀλεξάνδρου.

Τὸν ἀφιχθέντα εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Μακαριώτατον Πατριάρχην μετὰ τῆς συνοδείας αὐτοῦ ὑπεδέχθησαν εἰς μὲν τὴν εἴσοδον τῆς Μονῆς ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος καὶ ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς μετὰ τῶν πατέρων αὐτῆς, εἰς δὲ τὰ προπύλαια τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Μονῆς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος μετὰ μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου. Ἄμα τῇ εἰσόδῳ εἰς τὸν Ἱ. Ναόν, χοροστατοῦντος τοῦ Μακ. Πατριάρχου, ἐψάλλη Δοξολογία, μεθ' ἣν ἄπαντες ἀνῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν ὑποδοχῆς τῆς Ἱ. Μονῆς.

Εἰς τὸ ἐπακολουθήσαν γεῦμα παρεκάθησαν, ἐκτὸς τοῦ τιμωμένου Πατριάρχου, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τριπόλεως κ. Θεοδόσιος, οἱ Σεβ. Συνοδικοί Δράμας κ. Γεώργιος, Φλωρίνης κ. Βασίλειος, Σύρου κ. Φιλάρετος καὶ Ζακύνθου κ. Χρυσόστομος, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Δαμασκηνός, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱ. Συνόδου Πανος. Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομος Ἐμελής, οἱ συνοδοὶ τοῦ Μακ. Πατριάρχου Πανος. Ἀρχιμ. κ. Κωνσταντῖνος Παπαστεφάνου καὶ Αἰδ. Πρωτοπρεσβύτερος Κωνσταντῖνος Μωραϊτάκης, ὁ ἰατρὸς αὐτοῦ Dr Ἀγγελος Keusséoglou, ὁ παρὰ τῇ Ἱερῷ

Συνόδῳ Βασιλικὸς Ἐπίτροπος Καθηγ. κ. Ἰωάννης Καρμίρης, ὁ πληρεξούσιος Ὑπουργὸς Α' τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ἰωάννης Στεφάνου, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς Ὁρησκευμάτων τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων καθηγητῆς κ. Βασ. Ἰωαννίδης καὶ ὁ Πανος. Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Πεντέλης Ἀρχιμ. κ. Ἀθανάσιος Κοντογιάννης.

Κατὰ τὸ γεῦμα ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τριπόλεως κ. Θεοδόσιος ἐν προπόσει εἶπε τὰ ἐπόμενα :

*Μακαριώτατε,
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,
Φίλοι συνδαιτημόνες,*

Εἶναι ἀπερίγραπτος ἡ χαρὰ ἡμῶν, διότι εὗρισκόμεθα εἰς τὰ ἅγια χῶματα τῆς ἐνδόξου Ἑλλάδος, τῆς πηγῆς τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως, ἐνθα ἐκτὸς τῶν μεγάλων φιλοσόφων, ρητόρων καὶ ποιητῶν, ἤκμασαν μεγάλοι Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, καλλίνικοι δὲ Μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ ἐστέφθησαν μετὰ τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον.

Ἦλθομεν εἰς τὴν ὀραίαν ταύτην Χώραν, συνοδοὶ τοῦ Μακαριώτατου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου κ. κ. Ἀλεξάνδρου οὐχὶ ὡς ξένοι, ἀλλὰ σχεδὸν ὡς τέκνα τῆς καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, συνεχισταὶ τοῦ Ἀγιωτάτου Ἀποστολικοῦ τῆς Ἀντιοχείας Ὁρόνου, τὸν ὁποῖον ἐκόσμησαν εἰς τὸ παρελθὸν μεγάλοι Ἕλληνες Πατριάρχαι καὶ ὅπου εἰς χρόνους παρωχημένους τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα συνηγωνίζοντο τὰς εὐκλεεῖς Ἀθήνας, χωρὶς νὰ παύσουν μέχρι τῆς σήμερον ἀκουόμενα καὶ εἰς τὰς τῶν Ἀντιοχείων Ἐκκλησίας.

Ἀδελφαὶ ἀμφοτέραι αἱ Ἐκκλησίαι, μετὰ κοινὸν παρελθὸν καὶ κοινὰ τὰ παθήματα, εἰς ἡμέρας σκοτεινὰς, χωρὶς ποτε νὰ ὀρρωθήσουν πρὸ τῶν ἐχθρῶν, παραμείνασαι πιστοὶ καὶ ἀκλόνητοι φύλακες τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐύλογος ὄθεν ἡ χαρὰ ἦν αἰσθανόμεθα καὶ ἄδολος καὶ εἰλικρινῆς ἡ ἀγάπη, ἡ μόνη αἰτία ἡ ὠθήσασα τὸν πολὺν πνευματικὸν ἡμῶν Ἀρχηγόν, ἵνα ἀναλάβῃ ἐν γήρατι λιπαρῶ τὸ ἐπίπονον τοῦτο δι' αὐτὸν ταξίδιον.

Ἡ ἐγκάρδιος ὑποδοχὴ, τῆς ὁποίας ἐτύχομεν παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας μᾶς συγκινεῖ βαθύτατα, δι' ὃ καὶ θεομᾶς εὐχαριστίας ἐκφράζομεν πρὸς τε τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα καὶ πρὸς τὴν περὶ αὐτὴν Ἱεραρχίαν.

Μὲ τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἡ ἀνεπίσημος ἐνταῦθα ἔλευσις τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς παλαιότατης Ἐκκλησίας μας θὰ σοφίξῃ ἐτι περισσότερον τὰς ἀπ' αἰῶνων ὑφισταμένας σχέσεις ἀμοιβεῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐπ' ἀγαθῶ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐπιτρέψατέ μοι, ὅπως προπῶ εἰς ὑγείαν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καὶ πάντων τῶν ἐκλεκτῶν συνδαιτημόνων.

σίως τοῖς τοῦ Πνεύματος χαρίσμασι πεπρωτισμένον καὶ ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ Ἐδαγγελίου δεδοκιμασμένον, ἀσφαλῆ δὲ κερτημένον τὰ ἐγγύνα, ὅτι κυβερνήσει ἀξίως καὶ Θεοφιλῶς τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτῷ Ἐκκλησίαν καὶ ἐπὶ νομᾶς ποδηγητήσῃ σωτηρίους τὸν περιούσιον λαόν.

Ἄσμενοι δ' εἰς ἀπάντησιν ἤκοντες ἀπὸ τῶν ὀρέων Σιών τῆς Ἁγίας ἀδελφικὸν ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀνταποδίδομεν τῇ Ὑμετέρᾳ Κορυφῇ ἀσπασμὸν καὶ δεξιὰν αὐτῇ κοινωνίας τείνομεν εὐχὰς ὀλοθύμους ὑπὲρ αὐτῆς ἀπὸ τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου ἀναφέροντες καὶ δεόμενοι τοῦ Μεγάλου Ἀρχιεπίσκοπου καὶ Θεοῦ Ἡμῶν Αντρωτοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ σφῆξιν μὲν αὐτὴν ἐπὶ μήκιστον ὑγιαίνουσαν καὶ εὐεκτοῦσαν καὶ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας καὶ ὀρθοτομοῦσαν, τὴν εὐστάθειαν δὲ τῆς Ἐκκλησίας ἀπεργαζομένην πρὸς δόξαν τοῦ Ἐδλογοῦ αὐτοῦ ὀνόματος.

Πόθῳ δ' ἀδελφικῶ καὶ αἰθίς αὐτὴν περιπτυσσόμενοι καὶ τὰ ἔτη αὐτῆς παρὰ Κυρίου ὡς πλείστα, εἰρηρικὰ καὶ σωτήρια ἐξαιτούμενοι, διατελούμεν.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλὴμ, αὐγούστου κ.

*Τῆς Ὑμετέρας Γερασμίας Μακαριότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χῶ ἀδελφός καὶ ὅλων πρόθυμος*

† Ὁ Ἱεροσολύμων Βενέδικτος

Μετ' ὀλίγον, ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος ἐν προπόσει ἐχαιρέτησε διὰ τῶν ἐξῆς τὴν Α. Μ. τὸν Πατριάρχη :

Μακαριώτατε,

Δοκιμάζω αἴσθημα βαθυτάτης χαρᾶς καὶ ἱκανοποιήσεως, διότι ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ εὐχηθῶ τὸ ὡς εὖ παρέσθητε εἰς τὴν Ὑμετέραν τετιμημένην καὶ γεραρὰν Μακαριότητα, λίαν πεφιλημένην καὶ σεβαστὴν εἰς ὀλόκληρον τὴν Ἱεραρχίαν καὶ τὸ πλῆρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀπὸ τῶν φοιτητικῶν Σας ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Ἱερᾷ Θεολογικῇ Σχολῇ χρόνων μέχρι καὶ σήμερον συνεδέθητε δι' ἀδελφικῶν δεσμῶν μετὰ πληθῆος Ἑλλήνων Ἱεραρχῶν καὶ θεολόγων, ἠγαπήσατε αὐτοὺς καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀντηγαπήθητε παρ' αὐτῶν καὶ συμπάσης τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ σᾶς θεωρῶμεν ἰδικόν μας, χαίροντες χαρὰν μεγάλην ὡς ἡμεῖς ἔχομεν ἐν μέσῳ ἡμῶν, ὄχι ὡς ξένον, ἀλλ' ὡς οἰκεῖον, ἔχοντα τὸ συναίσθημα ὅτι εὐρίσκειται εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ οἶκον ἐν μέσῳ τῶν ἀδελφῶν του.

Χαίρομεν ἀκόμη ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει Σας ταύτῃ καὶ διότι πιστεύομεν, ὅτι αἱ ἀμοιβαῖαι ἐπισκέψεις τῶν Προκαθημένων καὶ τῶν Ἱεραρχῶν τῶν ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἶναι λίαν ἐπωφελεῖς καὶ ἀπαραίτητοι διὰ τὴν στενωτέραν συνεργασίαν καὶ ἐνίσχυσιν αὐτῶν, ἐπιβαλλόμεναι εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε σήμερον, ὅτε ἐπιτακτικὰ ἀνάγκαι ἐπιβάλλουσι τὴν χάραξιν ἐνιαίας γραμμῆς καὶ στάσεως ὄλων τῶν αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πρὸς ἐπιτυχῆ ἀντιμετώπισιν τῶν διορθοδόξων καὶ διεκκλησιαστικῶν προβλημάτων τοῦ παρόντος διὰ συντονισμοῦ ὄλων τῶν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν δυνάμεων καὶ μέσων.

Ἄλλ' ἢ πρὸς τὸ σεπτὸν πρόσωπον τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος ἀγάπη καὶ ἡ τιμὴ καὶ ὁ σεβασμὸς ἡμῶν ἐπεκτείνονται καὶ πρὸς ὀλόκληρον τὴν ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν Ἀντιοχείας, τοὺς ἀγίους ἐν Χριστῷ ἀδελφούς Ἀρχιερεῖς αὐτῆς καὶ τὸν ἱερόν Κλῆρον καὶ τὸν λαὸν αὐτῆς. Διότι εἶναι περιττὸν νὰ ὑπομνήσω, ὅτι οἱ μεταξὺ τῶν λαῶν μας ὑφιστάμενοι στενωτάτοι καὶ ἀδιάρρηκτοι δεσμοὶ χρονολογοῦν-

Οἱ παρακαθήμενοι εἰς τὸ πρὸς τιμὴν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Ἀλεξάνδρου παρατεθὲν γεῦμα ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Πεντέλης καὶ τινες τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς.

ται ἤδη ἀπὸ χιλιετηρίδων. Ἰδίως δὲ ἀφ' ὅτου οἱ πόδες τοῦ μεγάλου τῶν Ἐθνῶν Ἀποστόλου Παύλου καθηγίασαν τὴν Δαμασκὸν διὰ τοῦ θαυμαστοῦ ἐκείνου ὁράματος τῆς ἐπιστροφῆς του καὶ ἔπειτα τὴν Ἀντιόχειαν δι' ὅλης τῆς ἀποστολικῆς δράσεώς του καὶ ἐκεῖθεν ἐν συνεχείᾳ τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Κόρινθον καὶ τὴν Θεσσαλονίκην καὶ τὴν Βέροιαν καὶ τοὺς Φιλίππους καὶ τὴν Κρήτην καὶ τὴν Νικόπολιν, τὰς Ἐκκλησίας τῶν ὁποίων ἴδρυσεν καὶ ὠργάνωσεν, ἀπὸ τότε καὶ μέχρι σήμερον αἱ δύο Ἐκκλησίαι ἡμῶν ἠνώθησαν ἀδιασπαστως καὶ ἀχωρίστως, ὁ δὲ σφουρηλατηθεὶς καὶ δοκιμασθεὶς διὰ τῶν αἰώνων δεσμός μεταξὺ αὐτῶν θὰ παραμείνῃ ἕσασαι ἀδιάρρηκτος. Δὲν θὰ μακρηγορήσω διὰ τὰ ὑπομνήσω τί προσέφερεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ τὸ προεσφυγενὲς Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς, οὐδὲ θὰ ἀναμνησθῶ τῶν ἀγώνων αὐτοῦ κατὰ τῶν ἀρχαίων αἰρέσεων ἢ τῆς συμβολῆς αὐτοῦ εἰς τὸν δογματικὸν καθορισμὸν ὑπὸ τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ μάλιστα εἰς τὴν διατύπωσιν τοῦ Χριστολογικοῦ Δόγματος.

Ἀλλὰ θὰ τερατίσω τὴν σύντομον ταύτην προσφώνησιν μὲ τὴν διάπυρον εὐχήν, ὅπως ἡ ἔνδοξος τῶν Ἀντιοχείων Ἐκκλησία, βαδίζουσα σφικτοδεμένη μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς τὸν κοινὸν ἱστορικὸν δρόμον αὐτῶν, ἐπανεύρη τὴν ἀρχαίαν ἀκμὴν καὶ εὐκλειαν καὶ δόξαν αὐτῆς, πηδαλιοχοιμένη ὑπὸ τοῦ γεραροῦ καὶ σοφοῦ καὶ ἀγίου Πατριάρχου αὐτῆς Ἀλεξάνδρου, τὰ ἔτη τοῦ ὁποίου εἶψαν μακρὰ, ὑγιεινά, εὐφρόσυνα καὶ ἔνδοξα.

Ἐγφώνω λοιπὸν τὸ ποτήριον ὑπὲρ τῆς ὑγείας τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, τῶν ὑμετέρων Σεβασμιότητων καὶ Πανοσιολογιότητων καὶ τῶν ὑμετέρων Ἐλλογιμοτήτων καὶ Ἐντιμοτήτων.

Ἀκολουθῶς ὁ Μακ. Πατριάρχης κ. Ἀλέξανδρος ἀντεχειρέτησε τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον, εἰπὼν ταῦτα :

Μακαριώτατε,
Σεβασμιώτατοι,

Τὰ γεροντικά μου βήματα μ' ὠδήγησαν καὶ πάλιν εἰς τὴν ὠραίαν Ἑλληνικὴν Πρωτεύουσαν, τὰς ἰουστεφεῖς Ἀθήνας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐξέλαμψεν ἡ σοφία καὶ ὁ πολιτισμός. Ἀπὸ τοῦ παγκοσμίου ἄμβωνος, τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀρείου Πάγου Βράχου, ὁ Μέγας τῶν ἔθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος, τέκνον καὶ ἰδρυτῆς τοῦ Παλαιφάτου Ἀποστολικοῦ τῆς Ἀντιοχείας Θρόνου, οὐτινος θεῖα συγκαταβάσει προΐσταται, ἐξέπεμψεν ἀνὰ τὰ ἔθνη τὸ πρῶτον αὐτοῦ Διάγγελμα, δι' οὗ ἐκάλει αὐτά, ἵνα προσέλθωσιν εἰς τὴν Θρη-

σκείαν τοῦ Θεανθρώπου. Οὐχὶ μόνον λόγοι ὑγείας, μὲ ὠδήγησαν ἐνταῦθα, ἀλλὰ πρὸ παντὸς διακαῆς μου πόθος νὰ ἐπισκεφθῶ ἐκ νέου τὴν Θεοφρ. ὕψητον Ἑλληνικὴν Χώραν, τὴν ἀδελφὴν τῆς Ἑλλάδος Ἐκκλησίαν καὶ νὰ ἀνταλλάξω τὸν ἐν Χριστῷ ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν μετὰ τῆς Ὑμετέρας ἀγαπητῆς Μακαριότητος τοῦ νέου Προκαθημένου Αὐτῆς καὶ τῶν περὶ Αὐτὴν Σεβασμιῶν Ἀρχιερέων.

Ἀνέλαβον τὸ ἐπίπονον τοῦτο δι' ἐμὲ ταξίδιον ἐπὶ πτερυγῶν ἀνέμων ἱπτάς, ὅπως σὺν τοῖς ἄλλοις ἐκδηλώσω τὰ αἰσθήματα τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης μου εἰς τὴν ἔνδοξον ταύτην χώραν, πρὸς τε τὸν Μεγαλειώτατον Βασιλέα Παῦλον τὸν Α', καὶ πρὸς τοὺς ἄρχοντας, τὸν Κλήρον καὶ τὸν λαὸν αὐτῆς, διότι εἰς τὰ ἱερά της ἐδάφη ἠγνόησεν ἡ Ἑλληνικὴ σοφία, ἥτις συνδυασθεῖσα μὲ τὰ ρήματα τοῦ Ναζωραίου, κατέστησε τὸν Χριστιανισμὸν θρησκείαν οἰκουμενικὴν καὶ διδάσκαλον τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ.

Ἀθῆναι, ἡ αἰωνία Πόλις, ἦν ἐξύμνησαν ποιηταὶ καὶ φιλόσοφοι, καὶ Ἀντιόχεια, τὸ ἐγκαλλώπισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνισμοῦ καὶ Χριστιανισμοῦ, Δαμασκός, ἔνθα ἐτελέσθη τὸ μέγα θαῦμα τῆς εἰς Χριστὸν ἐπιστροφῆς τοῦ Γίγαντος τῆς νέας Πίστεως Παύλου, ὅστις σκευὸς ἐκλογῆς γενόμενος καὶ κλητὸς Ἀπόστολος, ὡς πύρινος ποταμὸς ἐξεχύθη ἀνὰ τὸν κόσμον, «ἵνα κηρύξῃ Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τοῦτον Ἐσταυρωμένον», «Ὅς Ἰουδαίοις μὲν ἦν σκάνδαλον, Ἑλλησὶ δὲ μωρία». Ἀρείος Πάγος, ὁ ἱερός ἐκεῖνος Βράχος, ὁπόθεν ὡς θεῖον σάλπισμα ἠκούσθη ἡ σθεναρὰ φωνὴ τοῦ φωστήρου τῶν ἔθνῶν καὶ ἐγνώσθη ὁ Ἄγνωστος Θεὸς καὶ οἱ τῆς Παλαιστίνης Ἅγιοι Τόποι, ἔνθα ἐγεννήθη, ἐδίδαξεν, ἔσταυρώθη καὶ ἀνέστη ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, εἶναι καὶ θὰ εἶναι τὰ αἰώνια Προσκυνήματα πάσης Χριστιανικῆς Ψυχῆς.

Ἄνεμοι μετὰ νέας σφοδρότητος, ὡς δεικνύουσι τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν, ἤρχισαν πνέοντες ἀνὰ τὰ ἐδάφη τοῦ πεπολιτισμένου καὶ μὴ κόσμου, θύελλαι μετ' ἀστραπῶν τείνουν νὰ ἐσπάσουν καὶ μετατρέψουν εἰς ἐρείπια πᾶν ὅ,τι ἡ ἀνθρωπίνη σοφία καὶ δραστηριότης ἐδημιούργησε, καὶ κύματα ἄγρια ἤρχισαν ὀρθούμενα πρὸ τῆς Θεοτεύκτου Ὀλκάδος, τῆς Ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Παρὰ Θεοῦ ταχθέντες ταπεινοὶ οὐλοστροφῶν αὐτῆς, καθῆκον ἡμῶν τῶν Προκαθημένων μετὰ τῶν ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων καὶ σύμπαντος τοῦ εὐαγοῦς ἡμῶν κλήρου εἶναι, ὅπως μὴ καθεδύωμεν, ἀλλ' ἀνύστακτοι ἐπὶ τῆς πρῶρας τοῦ Θεοτεύκτου πλοίου καὶ μὲ ἀναπεπταμένα τὰ ἰστία κρατοῦντες

ἰσχυρῶς τὸ πηδάλιον ἀποφύγωμεν τὸν καταποντισμὸν του, μὲ βεβαίαν τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Θεὸς Ἀυτῆς Δομήτωρ θὰ ὀδηγήσῃ αὐτὸ εἰς εὐδιον λιμένα.

Καὶ πάντοτε μὲν, ἀλλὰ πρὸ παντός κατὰ τὰς δυσχειμέρους ταύτας ἡμέρας τοῦ σάλου καὶ τοῦ κλύδωνος ἢ στενὴ τῶν Προκοιτημένων μετὰ τοῦ ἐπιτελείου των συνεργασία, οὐ μόνον εἶναι ἀναγκαία, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλεται.

Μόνη ἢ ἀνταλλαγὴ γραμμάτων καὶ ἐπιστολῶν, καὶ τοῦτων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τυπικῶν, δὲν εἶναι ἐπαρκής, ἵνα λύσῃ ζητήματα ἐπείγοντα καὶ σπουδαιοτάτης ἐκκλησιαστικῆς καὶ θερησκευτικῆς σημασίας.

Φροτῶ δε, ἐν τῶν συντελεστικωτέρων μέτρων πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ κοινοῦ ἡμῶν πόθου εἶναι καὶ αἱ ἀμοιβαῖαι ἐπισκέψεις, καθ' ὅσες ὑπὸ τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοῦχοῦ Πνεύματος ὀδηγούμενοι, ἐν ἀδελφικῇ ἀγάπῃ καὶ συμπνοῇ, θὰ δυνάμεθα νὰ συζητῶμεν καὶ ἐξετάζωμεν ταῦτα, ἵνα στερωῶς καὶ ἀπροσκόπτως βαδίσωμεν εἰς τὴν ὁδοῖν αὐτῶν λύσιν.

Ἡ ἀνθρωπότης διέρχεται βαθεῖαν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν κρίσιν, καὶ ἀναζητεῖ ἐναγωνίως τὴν λύτρωσίν της.

Ἡ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ δύναμις τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι μεγάλη, δι' ἣν καὶ ὀφείλει νὰ τρέξῃ εἰς βνήθειαν αὐτῆς.

Αὕτη εἶναι ἡ κιβωτὸς τοῦ Πνεύματος τῆς ἐλευθερίας, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀγάπης, τῆς θυσίας, τῆς φιλανθρωπίας, καὶ τῆς εἰρήνης, μὲ ὑποχρέωσιν, ὅπως τὸν ἐν αὐτῇ ἀποταμιευμένον θησαυρὸν τὸν ἀξιοποιήσῃ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπιτύχῃ, εἰς τὴν αἰ ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησιαῖαι ἀποτελέσωσιν ἕνα ἀρραγῆ πνευματικὸν συνασπισμὸν.

Τοῦτο ὁλοι ὡς ἐπιδιώξωμεν, ἢ δὲ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔσται μεθ' ἡμῶν. Ἀμήν.

Καὶ νῦν ἐπιτρέπατέ μοι, ὅπως πῶ εἰς ὑγιειαν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καὶ πάντων τῶν ἐνταῦθα παρακαθημένων.

Ὁ Μακ. Πατριάρχης Ἀντιοχείας κ. Ἀλέξανδρος μετὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Θεοκλήτου μετὰ τὸ ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Πεντέλης δοθὲν πρὸς τιμὴν τοῦ πρώτου γεῦμα, τῇ 19ῃ Σεπτεμβρίου 1957.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ ΕΝ ΤΗ ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος, εὐθὺς ἅμα τῇ ἀναρρήσει αὐτοῦ εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον, ἤρξατο μερικῶν περὶ τοῦ πνευματικοῦ ἐν γένει ἔργου τῆς λαχούσης αὐτῷ Θεοσώστου Ἀρχιεπισκοπῆς, εἰς τρόπον ὥστε αὕτη νὰ ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ἐκ τῶν συγχρόνων περιστάσεων δημιουργηθείσας πνευματικάς, ἠθικάς καὶ κοινωνικάς ἀνάγκας.

Πρὸς πληρεστέραν δὲ ἐνημέρωσιν καὶ συστηματικωτέραν ἀντιμετώπισιν τῶν ποικίλων ζητημάτων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, κατέστρωσε σχέδιον ἐργασίας, τὰς κυριωτέρας γραμμάς τοῦ ὁποίου ἐνώρισεν εἰς τοὺς Βοηθοὺς αὐτοῦ Ἐπισκόπους Θεοφιλεστάτους Εὐρίπου κ. Ἀλέξιον, Ρωγῶν κ. Διονύσιον καὶ Μαραθῶνος κ. Δαμασκηνόν, ὡς καὶ εἰς τὸν Πρωτοσύγκελλον Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Γαβριὴλ Καλοκαιρινόν.

Κατὰ τὸ πρόγραμμα ἐργασίας, τὸ ὁποῖον συνέταξεν ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης, ὡς ἐξῆς κατανέμονται ἡ πνευματικὴ κ.λ.π. ἐργασία παρὰ τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ καὶ οἱ τομεῖς τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῆς δράσεως, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος.

α) Διὰ μιᾶς γενικῆς ἐκθέσεως περὶ τῆς ὀφειλομένης πνευματικῆς δράσεως τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, θὰ τίθενται αἱ βάσεις διὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῶν δημιουργικῶν αὐτῆς δυνάμεων ὡς πνευματικοῦ ὀργανισμοῦ, ἔχοντος ἀποστολὴν νὰ δράσῃ ἐν τῇ συγχρόνῳ κοινωνίᾳ, τῇ περιβαλλομένῃ ὑπὸ πολλῶν κινδύνων πνευματικῶν, καὶ ὑπὸ πολλῶν κοινωνικῶν προβλημάτων ταλαιπωρουμένη.

β) Δεδομένου δὲ ὅτι πολλαὶ ἑτεροδόξων προπαγάνδαι λυμαίνονται σήμερον τὸ ὀρθόδοξον πλῆρωμα, μάλιστα τῆς Πρωτευούσης, δι' ἐκθέσεως ἐμπειριστατωμένης θὰ ἀναφέρονται τὰ εἰς τὰς ποικιλωνύμους ταύτας αἰρέσεις ἀναγόμενα ζητήματα, ὡς καὶ τὰ εἰς τοὺς τρόπους καὶ τὰς μεθόδους αὐτῶν πρὸς προσηλυτισμόν, καὶ εἰς τοὺς τρόπους καταπολεμήσεως αὐτῶν, καὶ ἀποτελεσματικωτέρας ἐν γένει ἀντιμετώπισεως τῶν.

γ) Γνωστοῦ δὲ ὄντος ὅτι ὁ ἐκκλησιασμὸς τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος τὰ μάλιστα ἀπαραίτητος τυγχάνει, καὶ καθήκον ἐπιτακτικὸν εἶναι ἐκάστου χριστιανοῦ, θὰ καθιερωθῶσι διπλαῖ λειτουργίαι ἢ καὶ τριπλαῖ ἀκόμη, αἵτινες θὰ τελῶνται εἰς τινὰς τῶν μεγάλων ἱερῶν ναῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, κατὰ τὰς Κυριακάς καὶ τὰς μεγάλας τῆς πίστεως ἡμῶν ἑορτάς, εἰς τρόπον ὥστε τὸ ἐκκλησιασμὰ νὰ διευκολύνεται καὶ ἐκλύεται εἰς τοὺς ναοὺς καὶ νὰ αὐξηθῇ εἰς ἀριθμόν, ἵνα ἐπακολουθήσῃ ἀφεύκτως καὶ ἡ πνευματικὴ τοῦ λαοῦ ἀνθῆσις.

δ) Ἐτερος τομεὺς πνευματικῆς ἐκδηλώσεως τυγχάνει τὸ Θεῖον Κήρυγμα, ἡ μεγάλη αὕτη δύναμις εἰς χεῖρας τῆς Ἐκκλησίας. Πρὸς τοῦτο θὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ δυνάμενοι νὰ κηρύσσωσι κληρικοὶ τῆς Ἱε-

ρᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς εἰς τὸ νὰ προπαρασκευάζωνται δεόντως πρὸς τακτικὴν διακονίαν τοῦ Θεοῦ λόγου, ἀποσκοποῦντες ἵνα οὐχὶ μόνον αἱ ἀλήθειαι τῆς ἀμωμῆτου ἡμῶν πίστεως γνωσθῶσιν εἰς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ νὰ δοθῶσιν εἰς αὐτὸν αἱ δέουσαι κατευθυντήριοι γραμμαὶ ἀντιμετωπίσεως τῶν ἀντιξοότητων τῆς ζωῆς ὑπὸ χριστιανικὸν πρῖσμα, καὶ τέλος εἰς τὸ νὰ ἐπικρατῇ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ὁ αἰώνιος καὶ σωτήριος νόμος τῆς χριστιανικῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, ἡ ὁποία ἀγάπη τόσον ἔχει ψυγῆ διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν ἐν τῇ συγχρόνῳ κοινωνίᾳ. Πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ διὰ τοῦ κηρύγματος ἐπιδιωκομένου σκοποῦ μελετᾶται καὶ ἡ ἔγκαιρος, κατὰ πᾶν Σάββατον, κυκλοφορία ἐντύπου, περιέχοντος τὰς γενικάς γραμμάς τοῦ κηρύγματος ἐκάστης Κυριακῆς κ.λ.π.

ε) Τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα, ἡ ἀνάπτυξις τῶν ὁποίων ἀποβαίνει ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς κοινωνίας, θὰ εἶναι τοῦ λοιποῦ ὑποχρεωτικὴ ἀπασχόλησις τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Δὲν θὰ ὑπάρξῃ ἐνορία μὴ ἔχουσα τὸν ἀνάλογον πρὸς τὸν πληθυσμὸν αὐτῆς ἀριθμὸν Κατηχητικῶν Σχολείων. Τὰ Κατηχητικὰ εἶναι ἡ χριστιανικὴ τῆς νεότητος διαπαιδαγωγώσις ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι δὲ γνωστὸν, ὅτι ταῦτα τυγχάνουσιν ἀρίστη ἀντίρροπος ἠθικὴ δύναμις, ἐντὸς τῶν ποικίλων ἐπιρροῶν, ὑφ' ἃς σήμερον διαβιοῖ ἡ νεολαία.

ς) Ἄλλ' οὐ τῆς τυχούσης σημασίας τυγχάνει ἡ τακτικὴ τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τέλεσις. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἰδικῶς θὰ ἐποπτεύηται ὁ ἱερός κληρὸς τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Πιστῶς καὶ ἀπαρεγκλίτως τηρουμένου τοῦ Ὁρολογίου προγράμματος ἐνάρξεως τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, αὗται θὰ διεξάγονται ἀνελλιπῶς, διότι πρόκειται περὶ προσευχῶν καὶ δεήσεων πρὸς τὸν Θεόν, δι' ὧν ἀγιάζεται ὁ βίος τῶν χριστιανῶν, καὶ διότι ῥῆτῃ εἶναι ἡ θεοπνευστος ἐντολὴ τοῦ ἀδιδιαιπτόως προσευχέσθαι.

ζ) Ἡ Ἱερά Ἐξομολόγησις ἰδιαιτέρας ὡσαύτως θὰ τύχῃ μερίμνης καὶ παρακολουθήσεως. Οὕτω, σὺν τῇ ἐποπτεῖᾳ τοῦ ἔργου τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, θὰ ἐποπτεύωνται καὶ οἱ τὸ ἔργον τοῦ Ἐξομολόγου (Πνευματικοῦ) ἐξασκοῦντες ἱερεῖς, πρὸς τοὺς ὁποίους θὰ δοθῶσιν εἰδικαὶ νουθεσίαι, προτροπαί, ὁδηγίαι καὶ ὑποδείξεις, ἵνα τελεσφόρον ἀποβαίνῃ τὸ λεπτεπίλεπτον καὶ ἀνυπολογίστως σπουδαῖον ἔργον αὐτῶν.

η) Οἱ ἱεροψάλται καὶ οἱ νεωκόροι θὰ ἐποπτεύωνται καὶ αὐτοὶ συστηματικῶς, διότι ἀποτελοῦσι καὶ αὐτοὶ προσωπικὸν τῶν ἱερῶν ναῶν, καὶ ὁ βίος αὐτῶν καὶ τὸ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔργον αὐτῶν πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογα πρὸς τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν

Η ΙΕΡΑΤΙΚΗ ΣΥΝΑΞΙΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΛΗΡΟΥ ΤΗΣ Ι. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

Τῇ Παρασκευῇ 13 Σεπτεμβρίου 1957, ὥρα 11 π. μ. ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. κ. Θεόκλητος ἐκάλεσεν εἰς Ἱερατικὴν Σύναξιν τοὺς Ἱερεῖς καὶ Διακόνους τῆς περιοχῆς τῶν Ἀθηνῶν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ἱερῷ Ναῷ τῶν Ἀθηνῶν. Οἱ συναχθέντες Κληρικοὶ ἀνήλθον εἰς 350.

Εὐθὺς ὡς προσήλθεν ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναόν, ἐνεδόθη Ἐπιτραχῆλιον καὶ Ὡμοφῶριον, μεθ' ὃδ' ἐπηκολούθησεν εἰδικὴ δέησις.

Ἀκολούθως ὁ Μακαριώτατος εἶπε τὰ ἐπόμενα, ὡς ἐξῆς περίπου, ἐν γραμμαῖς γενικαῖς.

Ἀγαπητοὶ ἱερεῖς καὶ διάκονοι καὶ ἐν Κυρίῳ συναδελφοὶ καὶ συλλειτουργοί.

Εὐχαριστῶ τὸ εὐλογητὸν ὄνομα τοῦ Θεοῦ, διότι διὰ τῆς ψήφου τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀνέδειξε με Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἡγαγέ με ἐπὶ τὴν διακυβέρνησιν αὐτῆς, ἵνα συνεχίσω τὸ ἔργον, ὅπερ εἰργάσθησαν οἱ ἀειμνηστοὶ Προκάτοχοί μου, καὶ δὴ ὁ πρό τιος εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς μεταστάς, τόσον προῶρως καὶ ἀδοκῆτως, μακαριστὸς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κυρὸς Δωρόθεος. Ἄς εἶναι ἡ μνήμη αὐτῶν αἰωνία. Ἀνετέθη λοιπὸν εἰς ἐμὲ ἡ μέριμνα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, μετὰ τῆς ὁποίας με συνδέουσι δεσμοὶ Ἱεροί, καθ' ὅσον πρὸς 27ετίαν εἰργάσθη ἐν αὐτῇ ὡς Βοηθὸς Ἐπίσκοπος, καὶ γνωρίζω πολλοὺς ἱερεῖς τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, βλέπων αὐτοὺς εἰσέτι ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ αὐτῆς θεοφιλῶς κοπιῶντας καὶ ἐργαζομένους. Τινὲς δὲ ἀπῆλθον ἤδη ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. Ἔστω ἡ μνήμη αὐτῶν αἰωνία, αἱ δὲ ψυχαὶ

αἴνα μὴ μωμῆται ἢ πίστις», κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον Παῦλον.

θ) Ἡ ἱερά τῆς Ἐκκλησίας κληρονομία, ἡ Βυζαντινὴ Μουσική, θὰ τύχη τῆς δεούσης προσοχῆς. Θὰ ἀποφευχθῇ ἡ νοθεία αὐτῆς, θὰ ἐπιβληθῇ ὁμοιομορφία ἐν τῇ ψαλμωδίᾳ, καὶ ἐν γένει θὰ παταχθῇ πᾶσα ἐν τῷ ψάλλειν ἀσυδοσία.

ι) Ἡ φιλανθρωπία θὰ ἀποτελέσῃ ἴδιον μέλημα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, πρὸς ἐπούλωσιν τῶν ἐκ τῆς πενίας κοινωνικῶν πληγῶν, καὶ τὰ φιλανθρωπικὰ ἐν γένει Ἰδρύματα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς θὰ λειτουργῶσι κατὰ τρόπον ἀνακουφιστικὸν τῆς ἀπόρου μερίδος τοῦ χριστιανικοῦ αὐτῆς πληρώματος.

ια) Οἱ παρὰ τῷ Στρατεύματι ἱερεῖς θὰ ἐποπτεύωνται ἀγρύπνως, τοῦτο μὲν πρὸς πιστὴν καὶ ἀποδοτικὴν ἐπιτέλεσιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν, τοῦτο δὲ πρὸς συστηματικοποίησιν ἐν γένει τοῦ κληρύγατος παρὰ τῷ Στρατεύματι, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ὁ Στρατὸς ἀποτελεῖ Κοινωνικόν, οὕτως εἰπεῖν, Σχολεῖον, ἐν τῷ ὁποίῳ φοιτᾷ ὅλη ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία, ἡ ἑλπίς καὶ τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους ἡμῶν.

αὐτῶν ἄς ἀναπαύωνται εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Θεοῦ. Πρὸς ὑμᾶς λοιπὸν τοὺς γνωρίμους εἰς ἐμὲ, καὶ πρὸς ἐκείνους οἱ ὅποιοι διεδέχθησαν τοὺς ἀπελθόντας, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ πρὸς ὑμᾶς τοὺς συνεργοὺς μου καὶ συνάδελφους μου ἀπευθύνω τοὺς λόγους τούτους, ἐπιθυμῶν νὰ τονίσω τὴν μεγάλην ἀποστολὴν καὶ τὸν ὑψιστον προορισμόν, τὸν ὅποιον ἔχει ὁ ἱερός ἐν γένει κλῆρος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Διότι τὸ θρησκευτικὸν ἐν γένει συναίσθημα εἶναι ἔμφυτον εἰς τὸν ἄνθρωπον. Οὐδεὶς λαός, ὡς γνωστόν, ὑπῆρξεν ἄθρησκος. Καὶ ἐὰν ἕνας ἄνθρωπος διακηρύσῃ ἑαυτὸν ἄθρησκον, οὗτος δὲν ἔχει σῶας τὰς φρένας, διότι ὀρθῶς λέγει ὁ ψαλμωδὸς «εἶπεν ἄφρων οὐκ ἔστι Θεός». Γνωστόν ἐξ ἄλλου εἶναι τὸ λεχθὲν ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου ὅτι «ἀνίερος καὶ ἄθεος πόλις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εὐρεθῇ, καὶ ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ σταθῇ πόλις ἄνευ ἐδάφους, οὐδόλως ὅμως νὰ συσταθῇ τοιαύτη χωρὶς θυσιαστήρια, καὶ χωρὶς τὴν περὶ Θεοῦ ἔννοιαν». Ἐμφύτου λοιπὸν ὄντος τοῦ θρησκευτικοῦ συναίσθηματος, ἡ Χριστιανικὴ πίστις καὶ θρησκεία εἶναι ἡ θρησκεία τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ, ἡ θεμελιωθεῖσα ἐπὶ τοῦ τιμίῳ αἵματι Αὐτοῦ, καὶ ἡ σώζουσα τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς ἁμαρτίας, ἀποκαταλλάσσουσα δὲ ἐν τῷ Αἵματι τοῦ Χριστοῦ, καὶ αἰωνίαν αὐτῷ (τῷ ἀνθρώπῳ) λύτρωσιν παρέχουσα. Ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία εἶναι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Διὰ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ὁ ἄνθρωπος ὁδηγεῖται εἰς τὰ καλά, εἰς τὰ σεμνά, εἰς τὰ ἅγια. Διὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκει παρηγορίαν εἰς τὰς θλίψεις τοῦ βίου, πηξίδα εἰς τὸν πλοῦν τῆς ζωῆς, ὀλοκληροῦται πνευματικῶς, καὶ προάγεται ἠθικῶς.

Διδάσκαλος τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καὶ φορεὺς τοῦ ἔργου τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος Κυρίου, καὶ ταμιούχος τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ Ἐκκλησία Του, ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία, οἱ Ἐπίσκοποι, οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ διάκονοι, τὸ τριπλοῦν τοῦ Κυρίου ἀξίωμα μετερχόμενοι. Λειτουργοῦσι τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Διδάσκουσι τὸν λαόν. Διοικοῦσι τὸ ποίμνιον. Κατὰ ταῦτα ὁ Ἱερός κλῆρος ἔχει ἀποστολὴν ὑψηλὴν καὶ ἅγιαν, ἐνεργεῖ ὡς ἐντολοδόχος τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατέχει ἐν τῷ κόσμῳ ἀπαράμιλλον καὶ ἐπίζηλον θέσιν. Ἰσταται μετὰ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, καὶ γίνεται χειραγωγὸς αὐτῶν πρὸς τὸν Θεόν, ἐπιτελῶν τὰ ἅγια μυστήρια, διὰ τῶν ὁποίων ἀγιάζεται ἡ ζωὴ τῶν πιστῶν. Εὐαγγελίζεται δὲ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα καὶ διδάσκει αὐτὸ ὁ ἱερός Κλῆρος ἅφ' ἑνὸς μὲν διὰ τοῦ κηρύγματος καὶ ἅφ' ἑτέρου διὰ τοῦ παραδείγματος τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Ἡ διὰ τοῦ καλοῦ παραδείγματος διδασκαλία εἶναι εἰς τὴν πρώτην μοῖραν, ὡς γνωστόν. Ὁ Ἱερός Χρυσόστομος λέγει ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὅτι «παντὸς κηρύγματος, γινομένου διὰ τῆς ζώσης φωνῆς,

ἡχηρότερον εἶναι τὸ διὰ τοῦ παραδείγματος κήρυγμα», διότι οἱ ἀρχόμενοι πάντων τῶν αἰώνων καὶ ἀπασῶν τῶν ἐποχῶν συνηθίζουσι νὰ προσβλέπωσι πρὸς τοὺς ἀρχοντας ὡς πρὸς ζώσας εἰκόνας, καὶ νὰ ἀπομιμῶνται τὰς πράξεις καὶ τὰ ἔργα τῶν ἀνωτέρων των. Κήρυγμα ἄνευ καλοῦ παραδείγματος καθιστᾷ τὸν κηρύσσοντα «χαλκὸν ἠχοῦντα ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον», κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

Ἐπειδὴ λοιπὸν τὸ ἔργον τοῦ κληρικοῦ εἶναι θεῖον ἔργον, ἐπειδὴ ἡ ἀποστολὴ αὐτοῦ ἐν τῇ κοινωσίᾳ εἶναι ἅγια καὶ ἱερά, ἐπειδὴ τὸ παράδειγμα καὶ ὁ βίος αὐτοῦ πρόκειται πρὸς μίμησιν ὑπὸ τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος, διὰ ταῦτα πάντα, καὶ ὡς ὑπεύθυνος ἀπέναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων διὰ τὸν ἱερόν μου κλήρον, ἀπαιτῶ ὅπως ὁ βίος τῶν κληρικῶν εἶναι ἄγνος καὶ καθαρὸς, ὅπως τὸ παράδειγμα τῆς ζωῆς τοῦ ἡμετέρου ἱεροῦ κλήρου, ὁμῶν τῶν ἀγαπητῶν μου συλλειτουργῶν καὶ συναδέλφων, εἶναι συντελεστικὸν εἰς διδασκαλίαν τοῦ λαοῦ. Ἀπαιτῶ ἀπὸ ὑμᾶς νὰ διδάσκετε τὸ ποίμνιον διὰ τοῦ καλοῦ παραδείγματός σας. Εἶναι γνωστὸν, ὅτι ὁ διάβολος λυσσαλέως καταδιώκει τὸν ἱερωμένον, ἵνα διὰ τῆς πτώσεως αὐτοῦ κερδίσῃ ψυχάς. Χρειάζεται λοιπὸν ἀγρυπνος προσοχή, χρειάζεται βίος ἄγνος καὶ καθαρὸς. Ἡ καρδιά μου εἶναι πλήρης ἀγάπης πρὸς ὑμᾶς. Πολλὴ θὰ λυπηθῶ ἂν, ὃ μὴ γένοιτο, εὐρεθῶ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιβάλω κηρώσεις εἰς πταίοντας κληρικούς. Θὰ ἐπεθύμουν νὰ μὴ εὐρεθῶ εἰς τὴν δυσόρεστον θέσιν νὰ τιμωρήσω κληρικούς μὴ ἱσταμένους εἰς τὸ ὕψος τῆς θέσεώς των. Ἐάν τις θεωρῇ ἑαυτὸν σφαλόμενον, ἢς προσπαθήσῃ νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ σφάλμα του, ἐὰν δὲ δὲν διορθωθῇ δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἔχη πλησίον μου παρησίαν. Δὲν πρόκειται πάντως νὰ δώσω πίστιν εἰς διαβολὰς κακῶν ἀνθρώπων. Ἀξιῶ ὅμως, ὅπως ὁ ἱερός μου κληρὸς διδάσκη διὰ τοῦ καλοῦ του παραδείγματος, ὅπως μὴ σκανδαλίζωνται ἐξ αἰτίας αὐτοῦ αἱ συνειδήσεις τῶν χριστιανῶν.

Ἀπαραίτητον ἐφόδιον τοῦ κληρικοῦ εἶναι ἡ εὐσέβεια, ἡ εὐλάβεια, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ προορισμοῦ αὐτοῦ. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν εὐλάβειαν ἐπιθυμῶ ὅπως ἕκαστος κληρικὸς μου ἔχη ὡς στόλισμα τοῦ βίου του. Αὐτὴ ἡ εὐλάβεια θὰ διδῇ εἰς τὸν κληρικὸν τὴν δύναμιν πρὸς ἀκριβῆ καὶ ἐν φόβῳ Θεοῦ ἐπιτέλεσιν τῶν ὑψηλῶν ἱερατικῶν του καθηκόντων. Εἶναι ἀτυχῶς γνωστὸν ὅτι εἰς τὸ ἱερόν Βῆμα, ἔνθα ἀπόκειται τὸ θεῖον θυσιαστήριον, τινὲς τῶν κληρικῶν δὲν ἴστανται ὡς πρέπει, ἀλλὰ καὶ συζητοῦσι καὶ γελῶσι, προκαλοῦντες τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἐπιτρέπω, λοιπὸν, ἵνα τὸ ἱερόν Βῆμα ἀποβαίῃ τόπος συζητήσεων, ἴσως δὲ καὶ καταλαλιᾶς, ἀλλὰ θέλω, ἵνα εἰς αὐτὸ ἐπικρατῇ ἡ σιγὴ καὶ ἡ αὐτοσυγκέντρωσις τῶν κληρικῶν.

Ἐκεῖνο ἔπειτα τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ εἶναι νὰ βλέπω νὰ διέπῃ τὰς σχέσεις τῶν αἰδεσιμωτάτων Ἐφημερίων καὶ τῶν εὐλαβεστάτων διακόνων ἡ ἀγάπη, ἡ ἄδολος καὶ βαθεῖα ἀγάπη πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς πάντας. Ὁ νόμος τῆς Χριστιανικῆς πρὸς

τοὺς συναδέλφους ἀγάπης πρέπει νὰ τηρῆται ἀπαρεγκλίτως.

Σημασίαν οὐ τὴν τυχοῦσαν ἀποδίδω καὶ εἰς τὴν ἐξωτερικὴν τοῦ κληρικοῦ ἐμφάνισιν. Διὰ τοῦτο ἐπιθυμῶ, ὅπως ἀποφεύγητε τὰ ἔγχρωμα ἀντερί, καὶ ὅπως ἡ ἐξωτερικὴ σας περιβολὴ εἶναι καθαρὰ πάντοτε. Οἱ Ρῶσοι λέγουσιν, ὅτι πρῶτον ὁ ἄνθρωπος βλέπει τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν καὶ ἀμφίσειν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὕστερον διεισδύει εἰς τὸν ἐσωτερικόν του κόσμον. Καὶ ἡ λειτουργικὴ σας ἀμφίσεις πρέπει νὰ εἶναι καθαρὰ καὶ ἀνάλογος πρὸς τὴν ἱεράν αὐτῆς σημασίαν.

Ἐπειδὴ δὲ ἔχω ὑπ' ὄψει μου παράπονά τινα συναδέλφων σας, συνιστῶ ὅπως καθιερωθῇ τὸ κοινὸν ταμεῖον τῶν καλουμένων τυχηρῶν, ἵνα μὴ τίθενται ἐμπόδια εἰς τὴν πνευματικὴν σας πρόοδον καὶ ἀνάπτυξιν.

Ἀποβλέπων κατόπιν εἰς τὴν δύναμιν τὴν ὁποίαν οἴκοθεν περικλείει τὸ θεῖον κήρυγμα, τὸ ὁποῖον φθάνει μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἀνιστᾷ τοὺς ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ νεκρούς, ὅπως λέγει ὁ Προφήτης, ἀπαιτῶ, ὅπως ἅπαντες οἱ δυνάμενοι νὰ κηρύττωσι τὸν θεῖον λόγον κηρύσσωσιν ἀδιαλείπτως, προετοιμαζόμενοι καταλλήλως, διότι εἰς τὴν Προτεύουσαν ἔχομεν μορφωμένους χριστιανούς, ἔχοντας εὐλογον ἀπαίτησιν, ὅπως τὸ θεῖον κήρυγμα εἶναι ἀνάλογον τοῦ μορφωτικοῦ αὐτῶν ἐπιπέδου.

Προσοχὴν περαιτέρω θὰ καταβάλω καὶ μέριμναν θὰ ἔχω, ἵνα τὰ φιλόπτωχα κατὰ ἐνορίας ταμεῖα ἐξασκῶσι τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν, διότι πενία πολλὴ ὑπάρχει καὶ πτωχεῖα μαστίζει πολλοὺς χριστιανούς εἰς τὴν πολυάνθρωπον ταύτην πόλιν. Θὰ κάμω πρὸς τοῦτο συνάξεις γενικὰς τοῦ Φιλοπτώχου Ταμεῖου καὶ θὰ παρακολουθῶ τὴν δρασίαν ἐκάστου Ἐνοριακοῦ Φιλοπτώχου.

Ῥωσῶντως ἔχων ὑπ' ὄψιν μου ὅτι τὸ πᾶν πρέπει νὰ χρησιμοποιοθῇ πρὸς ἀπόκτησιν μορφωμένου ἱεροῦ κλήρου, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ μάλιστα ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ, ἀξιῶ, ὅπως ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ διάκονοι προσέλθωσιν εἰς τὰς πτυχιακὰς τῶν ἐξετάσεις, ὅσοι σκοπίμως δὲν προσῆλθον μέχρι σήμερον, καὶ λάβωσι τὸ πτυχίον αὐτῶν, ἂφ' ἐνὸς μὲν διὰ νὰ νομιμοποιήσωσι τὰς ἐφημεριακὰς τῶν θέσεις καὶ ὑψηρετήσωσιν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ὅσοι δι' αὐτὴν οἴκοθεν καὶ νόμῳ προορίζονται, ἂφ' ἑτέρου δὲ ἵνα τὰς οὕτω κενονμένας ἐφημεριακὰς καὶ διακονικὰς ἐν τοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς θέσεις καταλάβωσιν ἕτεροι κληρικοί, ἐφιέμενοι θεολογικῆς μορφώσεως καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἰς τὴν Προτεύουσαν ἐρχόμενοι.

Θέλω δὲ νὰ γνωρίσητε, ὅτι θὰ ἀποφύγω πάση θυσίᾳ τὴν ἀπὸ ἐνορίας εἰς ἐνορίαν μετακίνησιν τῶν Ἐφημερίων καὶ τῶν διακόνων, διότι ἐπιζήμιον θεωρῶ αὐτὴν τὴν μετατόπισιν. Νὰ ἔχητε λοιπὸν ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι οἶς κατοχυρῶ μετὰ τὸ αἶσθημα τῆς ἀσφαλείας εἰς τὰς θέσεις σας.

Ἀφήκα νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς ὑμᾶς ἡ καρδιά μου. Εἶμαι πλήρης ἀγάπης, ὅπως καὶ ἀνωτέρω εἶπον, πρὸς ὑμᾶς. Ἐπολιτεύθην διὰ τῆς ἀπλότητος τῆς πατρικῆς ἀγά-

ΑΙ ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ ΤΩΝ ΤΑΛΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΔΕΚΑ ΠΑΡΘΕΝΩΝ (*)

Γ'

Ἡ Ἁγία Γραφή ἀποτελεῖται ἐκ τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης. Καὶ τῶν δύο τούτων Διαθηκῶν ὑπάρχει εἰς καὶ ὁ αὐτὸς Νομοθέτης, ὁ Θεός, μετὰ τῆς διαφορᾶς ὅτι ἡ Παλαιὰ εἶναι προπαρασκευὴ εἰς τὴν Καινὴν. Δὲν ὑπάρχει διαφορὰ διδασκαλιῶν. Ἐκεῖ μὲν ἀτελέστερον, ἐδῶ δὲ τελειότερον. Ἐκεῖ μὲν σκιαὶ καὶ τύπος, ἐδῶ δὲ οὐσία καὶ πραγματικότητα. Ὁ Ἀπόστολος ὀνομάζει τὴν Π. Διαθήκην, «σκιὰν τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, τὴν δὲ Καινὴν «σῶμα» (Ἐβρ. ι' 9). «Ἡμεῖς, λέγει ὁ Ἱ. Χρυσόστομος, ἔνα καὶ τὸν αὐτὸν φαμέν ἑκατέρωθεν τῶν Διαθηκῶν Νομοθέτην, πρὸς τὸ δέον πάντα οἰκονομήσαντα καὶ τῇ τῶν καιρῶν διαφορᾷ τὴν διαφορὰν ἑκατέρας τῆς νομοθεσίας ὀρμήσαντα» (Ὁμιλ. στ', εἰς Ματθ.).

Ἡ Ἁγία Γραφή διατηρεῖται καθαρὰ καὶ ἀλώθητος διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐν τῇ Ἁγίᾳ Ἐκκλησίᾳ. Ἐξηγήθησαν ἀγῶνες κρατεροὶ κατ' αὐτῆς. Ἐθνικοὶ καὶ αἰρετικοὶ, πάλαι τε καὶ νῦν, ἐπολέμησαν καὶ ἐζήτησαν νὰ καταστρέψουν καὶ ἐξαφανίσουν. Ἐπὶ αἰῶνας τοξεύει κατ' αὐτῆς ἡ τοῦ κόσμου πλάνη, ἀλλὰ τὰ βέλη αὐτῆς πίπτουν ἔμπροσθεν αὐτῆς ἀσθενῆ καὶ κωφά. Εἰς μάτην ὁ Ἄδης ἀνοίγει τὰ στόματα αὐτῶν κατὰ τῆς θεοπνεύστου Ἁγίας Γραφῆς καὶ τοῦ θεοδηῆτου τῆς Ἐκκλησίας οἰκοδομήματος. Ἡ Ἁγία Γραφή ἴσταται, κραταῖα καὶ ἰσχυρὰ καὶ ἀκράδαντος· διδάσκειται πανταχοῦ, μεταφραζομένη, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ

πρὸς τὸν κληρὸν τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας καὶ Πατρῶν, καὶ ἡγαπήθη ὑπ' αὐτοῦ.

Τοῦτο θὰ πράξω καὶ πρὸς τὸν Ἱερὸν κληρὸν τῆς Ἱερῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἡ δόξα σας καὶ ἡ τιμὴ σας καὶ τὸ μεγαλεῖον σας εἶναι καὶ ἰδική μου δόξα καὶ ἰδική μου τιμὴ καὶ ἰδικόν μου μεγαλεῖον. Νὰ μὲ θεωρεῖτε πατέρα σας. Εἶπον καὶ ἐλάλησα καὶ ἀξιῶ πιστὴν παρ' ὑμῶν ἐφαρμογὴν τῶν προτροπῶν μου.

Καὶ ὑπὸ τοιαύτας προϋποθέσεις καὶ μὲ τοιαύτας χρηστὰς ἐλπίδας εὐλογῶ ὑμᾶς, καὶ ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειαν καὶ τὸν φωτισμὸν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὸ ἔργον σας πρὸς δόξαν τοῦ ἁγίου ὀνόματος Αὐτοῦ. Ἀμήν».

Μεθ' ὃ ἐψάλη ὑπὸ πάσης τῆς Ἱερατικῆς Συνάξεως ἡ φήμη τοῦ Μακαριωτάτου, καὶ ἀκολούθως οἱ Ἐφημέριοι καὶ Διάκονοι ἠσπᾶσθησαν τὴν χεῖρα Αὐτοῦ καὶ ἀπεχώρησαν τοῦ Ἱερῶ Νηοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πρόεπεμφθη αὐτὸν οἱ ἐν τῇ Συνάξει παρευρισκόμενοι Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι Πατέρων κ. Μελέτιος, Εὐρίππι κ. Ἀλέξιος καὶ Μαραθῶνος κ. Δαμασκηνός, καὶ πολλοὶ κληρικοί.

Ὡσαύτως τῇ 20ῇ Σεπτεμβρίου ἐγένετο ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγ. Κωνσταντίνου Πειραιῶς Σύναξις τοῦ ἱεροῦ Κλήρου Πειραιῶς, καθ' ἣν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπηύθυνε παρομοίας συστάσεις, συμβουλὰς καὶ βουθεσίας. Εἰς τὴν Σύναξιν ταύτην παρέστη καὶ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ρωγῶν κ. Διονύσιος.

βάρβαρα Ἔθνη· καὶ αἰχμαλωτίζει πᾶν νόημα εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ» (Β' Κορ. ι' 6) ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ ζωὴ καὶ ἡ σωτηρία.

Ἡ ἐπίδρασις τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἐπὶ τῶν διαφορῶν λαῶν εἶναι ὄντως κολοσσιαία. Ὁ φιλόσοφος Φίχτε ἐγραφε. «Εἶναι γεγονός ἀναμφίλεκτον ἥτις ἡμεῖς, μὲ ἕλον μας τὸν πολιτισμὸν καὶ μὲ ἄλλας τὰς φιλοσοφικὰς ἐκζητήσεις μας βασιζόμεθα ἐξ ὀλοκλήρου ἐπὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ εἴμεθα αὐτοῦ ἀπαυγάσματα. Ὁ Χριστιανισμὸς εἰσέδυσεν εἰς ἕλον μας τὸν πολιτισμὸν καθ' ἄλλας τὰς ποικίλας μορφάς του, ἐν γένει δὲ δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ εἴμεθα ὅ,τι εἴμεθα σήμερον, ἐὰν δὲν προηγεῖτο ἡμῶν τοιαύτη ἰσχυρὰ ἀρχή». Ὁ Ἄγγλος, ἱστορικὸς καὶ πολιτικὸς, Μακώλεϋ ἔλεγε τὰ ἑξῆς. «Πόσον μεγάλη εἶναι μεταξὺ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ Ἐθνισμοῦ διαφορὰ! Ὁμιλῶν, ὡς πολιτικὸς, ἐνδιαφερόμενος μόνον περὶ τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς προσκαίρου εὐημερίας τῆς κοινωνίας, δηλῶ ὅτι τὸ ν' ἀρνηθῆ τις τὴν ὑποστήριξιν θρησκείας, ἡ ὁποία ἐπραξέ τὸσον πολλὰ πρὸς διάδοσιν τῆς δικαιοσύνης, τῆς φιλανθρωπίας, τῆς ἐλευθερίας, τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, τῆς χρηστῆς διοικήσεως καὶ τῆς οἰκογενειακῆς εὐδαιμονίας, ἡ ὁποία ἀφήρεσε τὰς ἀλύσεις ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ δούλου, ἔμετρίασε τὴν φρίκην τοῦ πολέμου, μετέβαλε τὴν γυναῖκα ἀπὸ δούλην καὶ παῖγνιον τοῦ ἀνδρὸς εἰς σύντροφον καὶ φίλον του, τὸ ν' ἀρνηθῆ τις λοιπὸν τὴν τοιαύτην ἐπίδρασιν τοῦ Χριστιανισμοῦ θὰ ἐσήμαινε πράξιν ἐσχάτης προδοσίας κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ». Ὁ δὲ διάσημος πολιτικὸς Γλάδστων ἐγραφε: «...κατὰ τοὺς τελευταίους δέκα πέντε αἰῶνας ὁ Χριστιανισμὸς πάντοτε ἐβάδισεν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς τελειοποιήσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰσέφερεν εἰς τὸ ἔργον του τοῦτο πᾶν ὅ,τι μέγα καὶ εὐγενὲς ὑπάρχει ἐν τῇ ἀνθρωπότητι». Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπίδρασις τῆς διδασκαλίας τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἐπὶ τῶν ἀπολιτίστων καὶ βαρβάρων λαῶν εἶναι μεγίστη, διότι ἡ διδασκαλία εἶναι θεία, ἁγία, ζωογόνος καὶ ἀνακαινιστικῆ. Τὸ κύρος τοῦ θείου λόγου εἶναι ἰσχυρότατον, διότι Θεὸς εἶναι ὁ λαλῶν. Αὐτὸ τὸ περιεχόμενον τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἶναι ἡ μεγίστη καὶ λαμπροτάτη μαρτυρία καὶ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας αὐτῶν. «Θεωρῶ, λέγει ὁ Γκαίτε ἐν τινι συνδιαλέξει πρὸς τὸν Ἐκερμαν, τὰ Εὐαγγέλια ἐκ παντὸς τρόπου γνήσια, διότι ἀπαστράπτει ἐν αὐτοῖς μεγαλειότης τις, προερχομένη ἐκ τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἔχουσα τοιοῦτό τι θεῖον εἶδος, ὅφ' ὅσον οὐδέποτε τὸ θεῖον παρουσιάσθη ἐπὶ τῆς γῆς».

Ἐπὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὠκοδόμησαν τὴν διδασκαλίαν των οἱ θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ πάντες οἱ σπουδαῖως ἐργασθέντες ὑπὲρ τῆς ἀναμορφώσεως τῶν κοινωνιῶν καὶ τῶν λαῶν. Ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι πηγὴ καθαρὰ ἀναγεννήσεως τῶν ψυχῶν καὶ ἀνθρώπων. Τὰ λοιπὰ βιβλία ἀναγινώσκει τις καὶ κατόπιν ἀφίνει. Τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ἥτις εἶναι τὸ βί-

βλίον τῶν πτωχῶν» κατὰ τὸν Ἱερὸν Αὐγουστίνον, ἀναγινώσκει πολλάκις καὶ χαίρει καὶ εὐφραίνεται καὶ αἰσθάνεται ἄρωμα πνευματικὸν καὶ οὐράνιον. «Ὁὐ πλησθήσεται ὀφθαλμὸς τοῦ ὄραν καὶ οὐ πληρωθήσεται οὐδὲ ἀπὸ ἀκρόασεως» (Ἐκκλ. 1,2). Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ ὑπάρχει ἡ χάρις καὶ ἀλήθεια. Αὐτὸς ὁ Θεὸς «λαλεῖ ἡμῖν» (Ἰωάν. 17,25). Εἶναι «κοινὸν ψυχῶν ἱατρεῖον», ὡς λέγει ὁ οὐρανοφάντωρ Βασίλειος.

Τὸ Ἔθνος μας ἐτρέφετο μὲ τὴν καθαρὰν καὶ ὑγιᾶ τροφήν τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ διετήρησεν ἀδούλωτον τὸ φρόνημα τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως, διασωθῶν, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ κοσμικῇ κακοπραγίᾳ, νικῶν καὶ στεφανούμενον. Διὰ τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ Ὀρθοδόξου πίστεως ἐνίκησαν οἱ Πατέρες μας νίκην ἔνδοξον, καταστρώσαντες τὰ στίφη τῶν τῶν θεῶν λόγια παραχαρραττόντων. Naί. Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία διδάσκει τὸν θεῖον λόγον, τὸν ὁποῖον κατέχομεν ἀπλανῶς, ἀκολουθοῦντες τὰ ἴχνη τῶν μακαρίων Πατέρων μας. Μετ' αὐτῶν, μετὰ τῶν Μαρτύρων, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων ἐκ τῶν αὐτῶν θείων Γραφῶν προσευχόμεθα, δοξάζοντες καὶ αἰνοῦντες τὸν Θεόν. Ἄλλην δὲ καινοφανῆ διδασκαλίαν δὲν γινώσκουμεν, «οὐδὲ σεσοφισμένοις μύθοις ἐξακολουθήσομεν ποτὲ (Β' Πέτρ. α' 16). Μένουμεν ἀκλόνητοι πρὸς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, «ἐν χεῖλος καὶ μίαν φωνήν», μίαν διάλεκτον καὶ θεῖαν ἔχοντες τῆς ἐκ τῶν θείων Γραφῶν ἀρουμένης σοφίας.

Ἡ Ἁγία Γραφή ἀποτελεῖται, ὡς εἶπομεν, ἐκ τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης. Ἡ Π. Διαθήκη ἐγγράφη θεοπνεύστως ὑπὸ διαφόρων ἀνδρῶν καὶ λίαν ἐνωρὶς μετεφράσθη ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὑπὸ τῶν Ο'. Ἡ μετάφρασις αὕτη ἔχει κύρος Ἐκκλησιαστικόν. Ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, «μόνην κυρίαν καὶ γνησίαν καὶ τίς πᾶσιν εὐσεβέσιν ἀείποτε σεβαστὴν καὶ ἀποδεκτὴν ἐθέσπισεν, ἣν παρέλαβε παρὰ τῶν Ἀποστόλων ἐρμηνείαν τῶν Ο'». Ταύτην, λέγει ὁ σοφὸς Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος, «βεβαιούσιν οἱ θεόπνευστοι Ἀπόστολοι, ἐκ ταύτης λαβόντες ἀπάσας τὰς προφητικὰς μαρτυρίας καὶ φράσεις ἐν τῇ συγγραφῇ τῶν θείων Εὐαγγελίων καὶ ταύτην καὶ μετ' αὐτῶν παραδόντες τῷ πληρώματι τῶν πιστῶν. Βεβαιούσι πᾶσαι αἱ ὑπ' οὐρανὸν Ἐκκλησιαί αἵτινες, κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανικοῦ κηρύγματος, ἀνεγίνωσκον κατὰ τὰς διαφόρους τῶν Ἐθνῶν γλώσσας τὴν Π. Διαθήκην, μεθερμηνευμένην ὑπὸ τῆς ἐρμηνείας τῶν Ο'. Ἐκ ταύτης ἐξεχύθησαν αἱ προφητεῖαι εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, ὡς ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρέατα μακρὰ ναίουσι. Βεβαιούσι πάντες οἱ θεῖοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, πᾶσαι αἱ θεοσύλληκτοι Σύνοδοι, Οἰκουμενικαὶ καὶ Τοπικαί, πᾶσα ἐν γένει ἢ μία, ἁγία, καθολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία διὰ τοσοῦτων αἰῶνων μίαν καὶ μόνην ἐρμηνείαν ἀποδεχομένη καὶ τιμῶσα». (Κωνστ. Οἰκονόμου: Περὶ τῶν Ο' Ἐρμην., Τόμ. α', σελ. ια'-ιβ'). Ἡ μετάφρασις αὕτη

τῶν Ο' δὲν εἶναι θεόπνευστος, ἀλλ' ἔχει Ἐκκλησιαστικὸν κύρος, ὡς καὶ δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένη παντὸς λεκτικοῦ σφάλματος. Ἡ μετάφρασις αὕτη τῶν Ο' ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ «ἐγένετο—ὡς λέγει ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου—ἐπὶ Γρηγορίου στ' (τῷ 1836), κατ' οἰκονομίαν τοῦ ὑψίστου Θεοῦ ὅστις, ὡς προνοητὴς πάντων, προέλαβε τὸ μέλλον περὶ τῆς τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου ἐνανθρωπήσεως καὶ τῆς ἀποκαλύψεως τῶν περὶ αὐτοῦ προφητειῶν καὶ προρρήσεων, τῶν ἐξ αἰῶνος μακροῦ τῇ τῶν Ἑβραίων γλώσσῃ κεκαλυμμένων καὶ ἀγνώστων εἰς τὰ λοιπὰ Ἔθνη».

Ἡ Κ. Διαθήκη συνεγγράφη θεοπνεύστως ὑπὸ τῶν θεοκηρύκων Ἀποστόλων ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ, πλὴν τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου, καὶ ἐκ ταύτης διεδόθησαν ἀνά τὴν οἰκουμένην τὰ ρήματα τῆς αἰωνίου ζωῆς. Καὶ ἔχει λοιπὸν ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τὸ προνόμιον καὶ ἰδιαίτεράν χάριν παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ γραφῇ ἡ Κ. Διαθήκη ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ καὶ ἐξ αὐτῆς μετεφράσθη καὶ εἰς τὰς ἄλλας γλώσσας τῆς οἰκουμένης. Βεβαίως ἀποτελεῖται ἐκ διαφόρων βιβλίων κατὰ διαφόρους χρόνους γραφέντων ὑπὸ διαφόρων συγγραφέων, ἀλλ' ὑπάρχει ἐνότης θαυμαστὴ ἐν τῇ διδασκαλίᾳ περὶ τῶν κυριωτάτων ζητημάτων. Ἀπὸ τῆς Γενέσεως τοῦ Μωϋσέως μέχρι τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ αἰθεροδινήτου Ἰωάννου, διήκει μία καὶ ἡ αὐτὴ διδασκαλία περὶ τοῦ Θεοῦ, ψυχῆς καὶ σωτηρίας καὶ ἐξιλεώσεως, διότι ἡ Ἁγία Γραφή ἐγγράφη κατ' ἐπίνοιαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, χωρὶς νὰ καταστρέφεται ἢ προπωπικότης τοῦ συγγραφέως. «Πᾶσα Γραφή θεόπνευστος καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν» (Β' Τιμοθ. γ' 16, Β' Πέτρ. α' 19-21). Οὕτω ὁ Μ. Ἀθανάσιος λέγει: «Πᾶσα μὲν, ὦ τέκνον, ἡ καθ' ἡμᾶς Γραφή, Παλαιὰ τε καὶ Καινὴ, θεόπνευστος ἐστὶ καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν» (πρὸς Μαρκελ. 2).

Τὴν Ἁγίαν ταύτην καὶ θεοδώρητον Γραφήν ὀφείλομεν νὰ μελετῶμεν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν, ὡς εἶπομεν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν θεοφόρων Πατέρων, οὓς ἔχομεν εἰς τὴν ἔρευναν καὶ κατανόησιν τῶν θείων λόγων ἀπλανεῖς ὀδηγοὺς, «λαμβάνοντας ἀπὸ τῶν τοῦ Θεοῦ τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ» καὶ χειραγωγούμενοι δι' αὐτῶν πρὸς «Ἀρχὰν μεγάλης ἀρετᾶς ἀνάσσαν ἀλήθειαν». Οὗτοι εἶναι οἱ τῶν Ἀποστόλων ὁμοῦ τροποὶ διάδοχοι, οἱ «νοῦν ἔχοντες Χριστοῦ» καὶ «πνεῦμα Θεοῦ», οἳ δίδονται «λόγος γνώσεως καὶ λόγος σοφίας» δι' ὧν ὁ Χριστὸς διαμοιράζει «τοῖς ὄχλοις τοὺς εὐλογημένους ἄρτους τῆς ψυχτροφῆς διδασκαλίας» (Ματθ. ιε' 36). Οὗτοι εἶναι διδάσκαλοι τῆς οἰκουμένης καὶ στόματα τῆς Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἧτις εἶναι «στόλος καὶ ἑδραῖωμα τῆς ἀληθείας» (Α' Τιμοθ. γ' 15), μεθ' ἧς μένει ὁ Χριστὸς ἀχώριστος εἰς τὸν αἰῶνα».

(Συνεχίζεται)

Ὁ Μεσσηνίας ΠΟΛΥΚΑΡΙΠΟΣ (+)

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ(*)

β) Τὸ δεύτερον σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον αἱ διηγήσεις τῆς Πεντατεύχου ἐλκύουν τὴν προσοχήν μας εἶναι ἡ ἐπιμονὴ καὶ σταθερὰ ἀπόφασις τοῦ Θεοῦ ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ἰσραήλ. Αἱ νομαδικαὶ φυλαὶ τοῦ Ἰσραήλ ὑποδουλῶνται ὑπὸ τῆς Αἰγύπτου, ὑπὸ ἐνὸς λαοῦ δηλ., κατὰ τὰ ἰδικὰ μας κριτήρια, πολιτιστικῶς ἀσυγκρίτως ἀνωτέρου. Παρὰ ταῦτα, ὁ Γιαχβέ, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, φροντίζει δραστηρίως περὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν ἀγροίκων αὐτῶν φυλῶν, διὰ δὲ τοῦ Μωϋσέως παραγγέλλει εἰς τὸν Φαραώ: «ἐξαπόστειλον τὸν λαόν μου, ἵνα μοι λατρεύσῃ ἐν τῇ ἐρήμῳ» (Ἐξ. 7, 16).

Οἱ περιφρονημένοι αὐτοὶ δοῦλοι, οἱ πρῶην πλάνητες τῆς ἐρήμου, ὅχι οἱ καλλιεργημένοι πολιτιστικῶς Αἰγύπτιοι ἢ Ἀσσύριοι ἀποτελοῦν τὸν «λαόν» τοῦ Κυρίου.

Ἄλλ' ἡ ιδιότης τοῦ «λαοῦ τοῦ Θεοῦ» δὲν σημαίνει μόνον μίαν ἰδιαίτεραν τιμὴν, σημαίνει καὶ ἰδιαίτερας σκληρὰς ὑποχρεώσεις. Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβη καὶ μετὰ τὸ Ἰσραήλ. Εἰσέρχονται οἱ Ἑβραῖοι μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Γιαχβέ εἰς τὴν γῆν Χαναάν καὶ ἐγκαθίστανται. Μέχρις ἐδῶ τὰ πράγματα δὲν ἦσαν εὐκόλα. Δὲν ἦτο εὐκόλον ἔργον ἐκ νομαδικῶν φυλῶν νὰ συντεθῇ ἐν ἔθνος ἱκανὸν νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν ζώνην τῶν πεπολιτισμένων λαῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐμπρὸς ὁμοῦ τὰ πράγματα γίνονται ἀκόμη δυσκολώτερα. Διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὄργανον τοῦ Θεοῦ ὁ Ἰσραήλ μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, ἔπρεπε νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν γῆν Χαναάν καὶ νὰ γίνῃ γεωργικὸς λαός. Ἄλλ' ἡ μόνιμος γεωργικὴ ἐγκατάστασις ἐσήμαινε καὶ διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔγγειον ἰδιοκτησίαν καὶ τὴν διὰ δούλων ἐκμετάλλευσιν τῆς γῆς. Τὸ φοβερὸν αὐτὸ ἐμπόδιον παρεκάμφθη διὰ τῆς ἴσης μεταξὺ τῶν ἰσραηλιτικῶν φυλῶν καὶ πατριῶν κατανομῆς τῆς γῆς. Τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ δουλεία μεταξὺ τῶν Ἰσραηλιτῶν παρημποδίσθη. Ἐὰν ὁ λαὸς ἐτήρει τὸν Νόμον τοῦ ὅρου τῆς ἐρήμου Σινᾶ καὶ τὴν νομοθεσίαν σχετικῶς μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν του εἰς τὴν νέαν γῆν, ποῦ ἀπέρρεε ἐκ τοῦ Νόμου ἐκείνου, θὰ ἐβάδιζε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν δόξαν τοῦ παγκοσμίου του προορισμοῦ. Ἡ πίστις εἰς τὸν ἕνα πνευματικὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος ἀπεκαλύφθη εἰς τὸν λαόν ἐν τῇ ἐρήμῳ θὰ διετηρεῖτο καθαρὰ, καὶ ἡ δικαιοσύνη—*mispat*—θὰ ἐδέσποζε εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ τοῦ λαοῦ. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Ἰσραήλ θὰ ἐγίνετο τὸ «φῶς» τῶν Ἑθνῶν. Ἄλλ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἦσαν καθόλου εὐκόλα πράγματα. Πῶς νὰ διατηρήσῃ ὁ λαὸς τὴν λατρείαν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ποῦ τοῦ ἀπεκαλύφθη ὑπὸ τὰς συνθήκας τῆς ἐρήμου, μετὰ τὴν πλήρη ἀλλαγὴν τῶν συνθηκῶν αὐτῶν καὶ ἐνῶ οὗτος πλέον περισιφίγγεται ὀλονὲν καὶ περισσώτερον ὑπὸ τῶν δια-

φόρων Βάαλ τῆς Χανααντικῆς θρησκείας; Ὁ ἴδιος ἐχθρὸς, ποῦ ἐξηπάτησε κάποτε τὸν ἄνθρωπον, τώρα ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ Βάαλ ζητεῖ νὰ ἀποπλανήσῃ τὸν λαόν τοῦ Θεοῦ, νὰ τὸν ἀφομοιώσῃ καὶ ἔτσι νὰ καταστρέψῃ τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Πράγματι δὲ ὁ πολὺς λαὸς ἐδέχθη τὴν ἐπίδρασιν τῶν Χαναανιτῶν καὶ παρεσύρθη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Βάαλ καὶ τὰ παρεπόμενα αὐτῆς.

Ἡ ἀρπαγὴ τῆς ἰδιοκτησίας, ἀλλὰ καὶ τῆς θυγατρὸς καὶ τῆς συζύγου τοῦ πλησίον, ὅπως καὶ ἡ δουλεία, ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισίν των καὶ μεταξὺ τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ ὠλίσθη εἰς τὴν πορνείαν, τὴν οἰνοποσίαν καὶ τὴν εἰδωλολατρείαν τῶν Χαναανιτῶν. Ὑπῆρχεν ὁμοῦ εἰς κάθε γενεάν καὶ τὸ «ὑπόλειμμα», ἡ μικρὰ ἐκ τοῦ λαοῦ ἐκείνη μερὶς τῶν «προφητῶν», ἡ ὁποία ἔμενε πιστὴ εἰς τὴν ἀρχικὴν κοινοβιακὴν θρησκείαν τῆς ἐρήμου, καὶ ἡ μερὶς πλέον αὐτῆ, «οἱ προφῆται», ἐπεφορτίστησαν μετὰ τὸ βαρὺ ἔργον τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ Προφῆται τοῦ Ἰσραήλ ἐδέχθησαν τὴν ἐγκατάστασιν εἰς τὴν γῆν Χαναάν, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀρχαίαν καὶ τὸν κώδικα τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ἐρημον. Ἦμπορεῖ ὁ Ἰσραηλίτης νὰ καλλιεργῇ τὴν ἀμπελὸν του καὶ νὰ ἀναπαύεται τὴν μεσημβρίαν ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς σικκῆς του, ἢμπορεῖ νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ καὶ νὰ χαίρεται τὰ ἀγαθὰ ποῦ τοῦ ἐχορήγησεν ὁ Ἰαβέ, ἀλλὰ δὲν ἢμπορεῖ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ καταδυναστεύῃ καὶ νὰ ὑποδουλώσῃ τὸν πλησίον, οὔτε νὰ οἰνοποτῇ οὔτε νὰ πορνεύῃ οὔτε νὰ λατρεύῃ τὸν ἄγιον καὶ πνευματικὸν Θεόν τοῦ Ἰσραήλ ὑπὸ τὰς διαφόρους μορφὰς τῶν εἰδώλων. Διαμαρτύρονται συνεχῶς καὶ μετὰ πάθος οἱ Προφῆται διὰ τὴν διαφθορὰν τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἀρχόντων καὶ τὴν ἀπομάκρυνσίν των ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς ἀληθοῦς θρησκείας. Οὐδέποτε ὁ κόσμος εἶχεν ἀκούσει τόσο σαφεῖς, εἰλικρινεῖς καὶ φλογεροὺς λόγους περὶ δικαιοσύνης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ὡς τῆς πρώτης καὶ κυρίας ἐκδηλώσεως τῆς πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸν Θεόν. Τὰ προφητικὰ βιβλία τῶν Π. Δ. βρίθουν προρρησῶν καταστροφῆς ὅλων τῶν μεγάλων αὐτοκρατοριῶν, ποῦ περιέβαλον τὸν Ἰσραήλ καὶ τὸν παρέσυραν εἰς τὸν τρελλὸν χορὸν τοῦ πολιτισμοῦ των καὶ τῆς πολιτικῆς των. Δὲν διστάζουν ὁμοῦ οἱ Προφῆται, γνήσιοι ἀντιπρόσωποι τοῦ Θεοῦ των, νὰ προείπουν καὶ τὰς καταστροφὰς τοῦ ἴδιου των ἔθνους, ἀκριβῶς διότι δὲν ἐτήρησε τὰς ἐντολάς ποῦ ἀπεκάλυψεν ὁ Θεὸς του εἰς τὴν ἐρημον. Κουρασμένοι δὲ ἐκ τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος των οἱ Προφῆται ἀπὸ τοῦ Ἡλιοῦ τοῦ Θεοβίτου μέχρι τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, εἰς τὴν ἐρημον στρέφουν νοσταλγικῶς τὴν σκέψιν των.

(Συνεχίζεται)

ΣΑΒΒΑΣ ΑΓΟΥΡΙΑΔΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

(*) Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 355 τοῦ προηγούμενου τεύχους.

ΔΡΑΜΑΤΑ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΙΣΑΓΟΜΕΝΩΝ ΕΝΤΟΣ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΓΑΠΗΣ (*)

6. Ἡ σημερινή ἀποψις τῆς Ἐπιστήμης τῆς Ψυχολογίας εἶναι ὅτι ἀναμφιβόλως ἡ οἰκονομική καὶ κοινωνική κατάστασις τῆς οἰκογενείας, ἀρα καὶ ἡ πενία ἀσκεῖ ἐπιρροὴν ἐπὶ τὴν διαμόρφωσιν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς κοσμοθεωρίας τοῦ συγκεκριμένου ἀτόμου.

Ἐντικρύζομεν ἰδίως τὸ δράμα «τῶν πτωχῶν παιδιῶν», τὰ ὁποῖα ἀναπνέουσι τὴν καταθλιπτικὴν ἀτμόσφαιραν, παρ' ἣν θάλλει ὁ πότος, ἡ σύφιλις, ἡ ἐλονοσία καὶ ἡ φυματίσις, ὁ ὑποσιτισμός, τὸ ὑγρὸν ὑπόγειον καὶ ἡ στενότης κατοικίας με' ὅλα τὰ κακὰ ἐπακόλουθά της, τῆς προώρου γενετήσιας ὀριμάνσεως καὶ τῶν ἐνδεχομένων αἰμομιξιῶν, ἡ ἀμάθεια, ἡ τραχυτάτη καὶ σκληρὰ χειρωνακτικὴ ἐργασία καὶ ἡ ἀφθονία σωματικῶν καὶ ψυχικῶν μειονεξιῶν. Εἶναι λοιπὸν πολὺ εὐνόητον, διατὶ ἀκριβῶς τὰ τέκνα, τὰ ὁποῖα προέρχονται ἐκ τῶν τάξεων τούτων, ἐφ' ὅσον ἐστέρηθησαν τῶν στοιχειωδῶσάτων ἀπαιτήσεων τῆς ζωῆς καὶ ἀπλῶς ἐφυτοζώησαν «γύρω ἀπὸ ἓνα ὄριον τῆς λιμοκτονίας» τὸ περίφημον «Starvation limit», τὸ ὁποῖον μάλιστα ἐχαρακτήρισθη «χωρὶς καμμίαν ἐντροπήν», ὡς φυσικὸς νόμος», πρὸς καθορισμὸν τῶν ἀπολαυῶν τῶν μισθωτῶν²⁸, ἐδοκίμασαν «μέσα εἰς τὸ βάθος τῆς παιδικῆς των καρδιάς κάποιο συναισθηματικὸν πικρίας, ἀδικίας καὶ ἀγανακτήσεως». Τοῦτο δέ, διότι ἤτο φυσικὸν νὰ κάμουν κάποια συναισθηματικὴ θλιβερὴ σύγκρισιν με' τὰ ἄλλα συνομήλικα των παιδάκια, τὰ ὁποῖα ἔχουν ὠραῖα καὶ ζεστά φορέματα, παίζουν με' χίλιων εἰδῶν παιχνίδια, ζοῦν μέσα σ' ἓνα ὠραῖο, γι' αὐτὰ παραμυθένιο, σπίτι με' τὴν θέρμανσίν του, τὰς ἀνέσεις, τὰς εὐκολίας του, εἶναι πάντοτε χορτασμένα ὄχι μόνον ἀπὸ παντοσεῖδ' ἐκλεκτὰ φαγητὰ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἓνα σωρὸ γλυκίσματα, ἔχουν στὶς τσέπες τους καραμέλλες, σοκολάτες, ἔχουν ὠραῖες δάνκες, τσάντες κλπ. Καὶ τὰ ὁποῖα ἄλλα παιδιὰ δὲν ἔχουν γνωρίζει καὶ δὲν ἔχουν νοιώσει, ὅπως αὐτὰ τὰ πτωχὰ παιδάκια, αὐτὸ ποῦ λέγεται «κουρευλισμένα ρούχα», αὐτὸ ποῦ λέγεται, ἀντὶ γιὰ παιχνίδια, «βαρεῖα δουλειά», τὴν ὁποίαν ἀκριβῶς δι' αὐτὸν τὸν λόγον τὰ πτωχὰ παιδάκια ἐμίσησαν καὶ τὴν ἐθεώρησαν ὡς κατάραν καὶ ὡς ἀδικὸν ἀγγαρεία. Καὶ τὰ ὁποῖα ἄλλα παιδάκια, τῶν ἄλλων τάξεων, δὲν ἐγνώρισαν, ὅπως αὐτὰ, ὡς σπίτι κάποια παληοκάμαρα, ὑγρὴ, καπνισμένη, μαυρισμένη, με' κουρευλιστὰς ἀντὶ γιὰ ἐπιπλα, με' χαρτόνια στὰ σπασμένα τζάμια στὰ παράθυρα, δὲν ἐδοκίμασαν αὐτὸ, τὸ ὁποῖον λέγεται «παγωμένα καὶ πληγωμένα καὶ πονεμένα χερράκια», «τουρτουρίσμα», δὲν ἔζησαν αὐτὸ, τὸ ὁποῖον λέγεται «πεῖνα» καὶ δὲν ἠσθάνθησαν τὴν τραγικωτά-

την ἀγωνίαν νὰ βλέπουν τὰ προσφιλῆ των πρόσωπα ἄρρωστα βαρεῖα, χωρὶς νὰ ἔχουν στὴν διάθεσίν των χρήματα γιὰ γιατρούς, γιὰ φάρμακα, γιὰ ἓνα σωρὸ ἐξετάσεις, γιὰ κάποια ἀνεκτὴ διαίτα.

Καὶ ὡς ἐξακολουθήσω: Τὰ πτωχὰ αὐτὰ παιδάκια εἶναι φυσικὸν νὰ ἐδοκίμασαν μέσα εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς των κάποιον δριμῦν αἱματωμένον πόνον, ὅταν θὰ ἐξηγυτελισθῶσαν ἀπὸ τὴν χυδαίαν συμπεριφορὰν τῆς ἀποστάσεως ἐκ μέρους συνανθρώπων, κομπαζόντων, διότι ἀνήκουσιν εἰς ἀνωτέρας τάξεις, διότι ἔχουσι μεγαλυτέραν μόρφωσιν, ἐκλεκτὴν θέσιν, πλοῦτον, διότι διαθέτουσιν ἰσχύν. Ἐσκέφθησαν ἀρὰ γε ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀλαζονικῶς συμπεριφερόμενοι, ὡς δῆθεν ἐκλεκτοί, πόσον πληγώνουν τοὺς συνανθρώπους των, ὅταν δεικνύουν περιφρόνησιν με' χίλιους δυὸ τρόπους, με' ἀκαταδεξίαν, με' εἰρωνείαν, ἀκόμη καὶ με' προσβάλλουσαν ἐπίδειξιν οἴκτου; Ἡ ὅταν μεταχειρίζονται ὑβριστικὸς χαρακτηρισμοὺς, οἶον τὰς λέξεις «χωριάτης; λούστρος, μπακάλης, δοῦλα» καὶ τόσας ἄλλας; Ἡ συμπεριφορὰ ὅμως αὕτη περιέχει πολλὰ, τὰ ὁποῖα παρουσιάζονται κατὰ τὸ φαινόμενον μὲν μηδαμινά, πράγματι ὅμως ἀποτελοῦσι σπουδαῖα σημεῖα, ἀφ' ὧν ἐξαρτᾶται ἡ ἠθικὴ εὐτυχία τῶν συνανθρώπων.

7. α') «Λέγει τὸ φτωχὸ παιδάκι στὴν μητέρα του κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος:

— Γιατί, μανούλα, δὲν θὰ βιάσῃς αὐγὰ; Ὅλα τὰ παιδάκια στὰ σπῖτια τους βιάσανε αὐγὰ.

Καὶ ἡ πονεμένη ψυχὴ τῆς πτωχῆς μητέρας πλημμυρίζει ἀπὸ πόνο καὶ ἀγωνία, διότι δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀνταποκριθῆ εἰς τὸν τόσον ἀθῶον πόθον τοῦ παιδιοῦ της»²⁹.

β') Ἀναφέρομεν ὡσαύτως τὴν ἐπομένην σκηνήν, ἀτυχῶς ἀρκετὰ συνήθη:³⁰

«Μέσα στὸ λεωφορεῖο. Οἱ ἐπιβάτες περιμένουν τὸν σωφῆρ γιὰ τὴν ἐκκίνησιν. Ἐνα μικρὸ καὶ συμπαθητικὸ παλληκαράκι μπαίνει μέσα. Δὲν εἶναι γιὰ ταξίδι. Ἀκούγεται ἡ βραχνὴ του φωνή.

Τσίχλες... Καραμέλλες λεμόνι... γιὰ τὸ δρόμο καραμέλλες.

Σιωπὴ.

Ἡ φωνὴ του ξανακούγεται ἰκετευτικὴ. Τὸ πρόσωπό του ἐκφράζει ἐσωτερικοὺς πόθους καὶ ποιὸς ξέρεῖ τί ἀγωνίες!... Πάντως πολλὰ λείει.

Στὸ κάθισμα πίσω κάποιος κουνιέται. Γιὰ νὰ ἀγοράσῃ καραμέλλες; Τὸ παλληκαράκι μας, βλέποντάς τον, πετάει ἀπὸ χαρὰ καὶ τὸν πλησιάζει. Τί ἀκούει;

— Τσακίσου ἀπὸ δῶ, λούστρο! Μὰς ζάλισες. Τσιμποῦρι ἔγινες...

Σὰν νάπεσε κεραυνὸς πάνω του. Κατέβασε τὸ

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 357 τοῦ προηγ. τεύχους.

28. «Π. Μελίτης. Ὁ καπιταλισμός. Περιόδ. Ἀκτινές. Ἀθήναι 1949» σ. 51 ἐπ., «Towards a Christ. Civiliz» σ. 215, «Ἐδαγγέλου Δ. Θεοδώρου. Χριστιανικὸς ἀνθρωπισμός. Ἀθήναι 1951» σ. 239 ὑπ. 4.

29. «Π. Μελίτης. Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀγάπης. Ἐκδ. γ'. Ἀθήναι 1949» σ. 57.

30. «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἑλλάδος. Φωνὴ τοῦ Κυρίου. Ἀθήναι, τ. τῆς 20 Ἰανουαρίου 1955».

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

**Τὸ πρόγραμμα τοῦ πνευματικοῦ ἔργου
τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.**

Τὸ ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεοκλήτου καταστρωθὲν πρόγραμμα τοῦ πνευματικοῦ ἔργου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, περὶ οὗ γίνεται λόγος εἰς ἑτέραν σελίδα τοῦ παρόντος φύλλου τῆς «Ἐκκλησίας», ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ Μακαριώτατος οὐ μόνον ἐμφορεῖται ὑπὸ φλογεροῦ ἱεραποστολικοῦ ζήλου, ἀλλὰ καὶ γνωρίζει κατὰ τρόπον ἄριστον τοὺς κυριωτέρους τομεῖς, εἰς τοὺς ὁποίους δεόν νὰ στραφῇ τὸ ποιμαντορικὸν αὐτοῦ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ πεπνυμένη αὐτοῦ ἐνέργεια καὶ δραῖσις. Ἡ «Ἐκκλησία» εὐχεταὶ ὀλοψύχως, ὅπως ὁ Κύριος χαρίσῃ εἰς Αὐτὸν ὑγείαν καὶ δύναμιν, ἵνα ἡ Ἁγία Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος γνωρίσῃ νέας ἡμέρας δόξης καὶ μεγαλείου.

προσωπάκι του καὶ φεύγει. Δὲν μίλησε. Ἀλλὰ πόσα φάνηκε νὰ εἶπε στὴν καρδιά μας;».

Λέγει ὅμως ἡ ψυχολογία τῆς κοινωνικῆς παθολογίας, ὅτι αἱ πικραὶ αὐταὶ λέξεις φονεύουσι τὰς ψυχάς. Καὶ δημιουργοῦσι τοὺς ἐγκληματίας, τοὺς ὀπαδοὺς τῶν ἀνατρεπτικῶν ἀθεϊστικῶν καὶ ὑλιστικῶν ιδεῶν καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς σαπρίας, τῆς ἀνηθικότητος. Διότι τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι ὁ παῖς διατίθεται ἐχθρικῶς πρὸς τὴν κοινωνίαν, ἣν μισεῖ ὡς ἄδικον καὶ χυδαῖαν.

γ') Ὁ ἐπιμελητὴς τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων Ἀθηνῶν Δημήτριος Σαλίβερὸς ἠσχολήθη μὲ τὴν περίπτωσιν ἀνηλίκου ἡλικίας 12 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος προσήχθη εἰς τὸ δικαστήριον κατὰ τὸ ἔτος 1955, ἵνα δικασθῇ δι' ἀληθείαν καὶ ἐπαιτεῖαν.

Ἐκ τῆς κοινωνικῆς ἐρεῦνης διεπιστώθη ὅτι ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀνηλίκου διέμενε εἰς μίαν συνοικίαν τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ ἀθλιεστάτας συνθήκας. Ἡ κατοικία τῶν ἀπετελεῖτο ἐξ ἑνὸς δωματίου, πολὺ μικροῦ, τὸ δάπεδόν του ἦτο χωμάτινον, ἀερίζετο δὲ ἐκ τῆς θύρας, διότι δὲν ὑπῆρχεν παράθυρον.

Ὁ πατὴρ ἦτο ὀδοκαθαριστὴς καὶ τὸ ἐλάχιστον ἡμερομίσθιον, τὸ ὁποῖον ἐλάμβανε, τὸ κατηνάλισκε δι' οἶνοποσίας. Ὅτε δ' ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν του, συμπεριεφέρετο μὲ τὸν χειρότερον τρόπον πρὸς τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του.

Τὴν προαναφερθεῖσαν ἀθλιότητα συνεπλήρωσεν ἡ ἀσθένεια τῆς μητρός, προσβληθείσης ἐκ καρκίνου τοῦ ἐγκεφάλου.

Ὁ ἀνήλικος πιεζόμενος καθημερινῶς ψυχικῶς ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα τῆς οἰκογενείας του, «βλέποντας δὲ τὴν μητέρα του νὰ σιγοπεθαίνει, καὶ διὰ νὰ ξεχνᾷ λίγο, ἤρχισε νὰ περιφέρεται εἰς τὰς ὁδοὺς, νὰ ἐπαιτῇ, μὲ τὰ χρήματα δέ, τὰ ὁποῖα συνεχέντρωνεν, ἠγόραζε φάρμακα καὶ τροφὴν διὰ τὴν μητέρα του».

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ
Καθηγητὴς τῆς Ἑγκληματολογίας ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτάτῃ Σχολῇ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, Διευθυντὴς τοῦ Ἀνωτάτου Φροντιστηρίου Κοινωνικῆς Προνοίας τοῦ Βασιλικοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος

Ἄριστον ποιμαντικὸν κάτοπτρον.

Ἡ εἰς ἄλλην σελίδα τοῦ παρόντος τεύχους περιγραφομένη Σύναξις τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἀπὸ ἀπόψεως ἐγκαρδιότητος καὶ πνευματικῆς ἀτμοσφαιρας, εἶχεν ἀνάλογόν τι πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου συγκληθεῖσαν ἐν Μιλήτῳ σύναξιν τῶν πρεσβυτέρων τῆς Ἐφέσου. Ὅπως τότε ὁ Ἀπ. Παῦλος ἀπηύθυνε πρὸς αὐτοὺς μὲ πατρικὴν στοργὴν τὸ «Προσέχετε ἑαυτοῖς» καὶ τὸ «Γρηγορεῖτε», τοιοῦτοτρόπως καὶ ἐν τῇ Συνάξει τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπός μας μετὰ πατρικῆς στοργῆς καὶ ἀγάπης, ἥτις κατέπληξε πάντας τοὺς παρευρισκομένους κληρικούς, «ἀφήκε νὰ δμιλήσῃ ἡ καρδιά» του καὶ ἀπηύθυνε πρὸς αὐτοὺς πατρικὰς νοθεσίας καὶ συμβουλὰς. Αὐταί, ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον των, ἀναφέρονται εἰς πάντας τοὺς τομεῖς τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου καὶ τὴν προσωπικότητα τοῦ ἱερέως, ἀποτελοῦσαι εὐσύνοπτον ἐγχειρίδιον Ποιμαντικῆς καὶ ἄριστον ποιμαντικὸν κάτοπτρον. Εἶθε οἱ κληρικοί μας νὰ ἀντιποκριθοῦν πρὸς τὰς χορηγίας ἐπιτίμης τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ὁ λόγος αὐτοῦ: «Ἡ δόξα σας καὶ ἡ τιμὴ σας καὶ τὸ μεγαλεῖόν σας εἶναι ἰδική μου δόξα καὶ ἰδική μου τιμὴ καὶ ἰδικόν μου μεγαλεῖον».

«Ἐπωφελεῖς καὶ ἀπαραίτητοι».

Ἡ συγκινητικὴ ἐγκαρδιότης, ἥτις ἐπεκράτησεν εἰς τὸ πρὸς τιμὴν τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Ἀλεξάνδρου δοθὲν γεῦμα, ὡς καὶ αἱ κατ' αὐτὸ ἀνταλλαγεῖσαι προπόσεις οὐ μόνον ἀπέδειξαν διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Ἀντιοχείας καὶ τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι, συνδεόμεναι δι' ἀρρήκτων δεσμῶν, ὑφισταμένων ἀπὸ χιλιετηρίδων, ἀλλὰ καὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν μεγαλυτέραν σύσφιγξιν τῶν δεσμῶν τούτων.

Εἶθε ὁ Κύριος νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸ μέλλον τὰς ἀπαραίτητους προϋποθέσεις, ἵνα αἱ ἀμοιβαῖαι ἐπισκέψεις τῶν Προκαθημένων καὶ τῶν Ἱεραρχῶν τῶν ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καταστῶσι συχνότεραι, διότι αἱ ἐπισκέψεις αὐταί, ὡς ἐτόνισεν ἐν τῇ προπόσει αὐτοῦ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπός μας, «εἶναι λίαν ἐπωφελεῖς καὶ ἀπαραίτητοι... ἐπιβαλλόμεναι εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε σήμερον, ὅτε ἐπιτακτικὰ ἀνάγκαι ἐπιβάλλουσι τὴν χάραξιν ἐνιαίας γραμμῆς καὶ στάσεως ὄλων τῶν Ἀυτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πρὸς ἐπιτυχῆ ἀντιμετώπισιν τῶν διορθοδόξων καὶ διεκκλησιαστικῶν προβλημάτων τοῦ παρόντος».

Ἐπιστον καθήκον.

Ἐλπίζομεν, ὅτι τὸ εἰς ἑτέραν σελίδα τοῦ παρόντος τεύχους δημοσιευόμενον καὶ εἰς τὰ ποικίλα ὄργανα δημοσιεύματα ἀναφερόμενον ἔγγραφο, ὅπερ, Συνοδικῇ ἐξουσιοδοτήσει, ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεοκλήτου πρὸς τὴν Προεδρίαν τῆς Κυβερνήσεως θὰ

τύχη ἐκ μέρους αὐτῆς τῆς δεούσης προσοχῆς. Εἶναι τοσοῦτον εὐγλωττον καὶ πειστικὸν τὸ ἔγγραφο τοῦτο, ὥστε, ὡς καὶ ἐν τῷ κυρίῳ ἄρθρῳ τονίζεται, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ οἱ ὑπὸ ἀγαθῶν προθέσεων ἐμφορούμενοι κυβερνήται τῆς χώρας ἡμῶν νὰ προβῶσιν εἰς τὰς δεούσας ἐνεργείας, ἵνα παύσῃ ἡ ἔκδοσις καὶ ἡ κυκλοφορία τῶν ρουπαρῶν περιοδικῶν καὶ γενικῶς ἐντόπων, προσβαλλόντων τὰ χρηστά τῶν χριστιανῶν ἡμῶν ἥθη. Ἡ συμπαραστάσις τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὸ ἀνακαιμιστικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὑψιστον καθήκον οὐ μόνον ἐναντι τῆς Μητροῦς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἐναντι τῆς φιλιότητος ἡμῶν πατριδοῦς, τῆς ὁποίας τὸ οἰκοδόμημα ἐδράζεται ἐπὶ τῶν αἰωνίων ἀξιών τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ μας πολιτισμοῦ.

«Σχολεῖον ἐγκλήματος».

Ὁρθότατα τὸ Δικαστήριον Ἀγγλικῶν Ἀθηνῶν διὰ μιᾶς—τιμώσης αὐτὸ—ἀναφορᾶς τοῦ πρὸς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν Ποινικῆς Δικαιοσύνης τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης ζητεῖ, ὅπως ληφθοῦν μέτρα ἐναντίον ἀσυνειδήτων τινῶν ἐπιχειρηματιῶν συν-οικιακῶν ἢ κεντρικῶν κινηματογραφῶν, οἵτινες χαρακτηρίζουν καὶ ἀναγγέλλουν ὡς κατάλληλα δι' ἀγγλικούς ἔργα τὰ ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας Ἐπιτροπῆς ὡς ἀκατάλληλα χαρακτηρισθέντα, ἀρνούμενοι νὰ ἐπιδείξουν τὴν ἀδειαν ἢ πλαστογραφοῦντες ταύτην ὡς πρὸς τὸν χαρακτηρισμόν. Κατὰ τοιούτων ἐπιχειρηματιῶν ἡσυχίη ἤδη ποινικῆ δίκης, κατόπιν σχετικῶν—λίαν ἀξιεπαίνων—ἀναφορῶν ἐπιμελητῶν ἀγγλικῶν.

Ὡσαύτως ὀρθότατα τὸ Δικαστήριον Ἀγγλικῶν προτείνει, ὅπως τὸ ὑφιστάμενον σήμερον ὄριον τῶν 14 ἐτῶν, πέραν τοῦ ὁποίου δὲν ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ἀγγλικούς ἢ παρακολούθησις ἀκατάλληλων ἔργων, ἀυξηθῆ εἰς τὸ 17ον ἔτος. Ἡ πρότασις αὕτη στηρίζεται εἰς τὸ ὅτι ἐκ δικαστικῶν ὑποθέσεων τοῦ Δικαστηρίου Ἀγγλικῶν Ἀθηνῶν ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ ἡλικία τῶν 14 - 17 ἐτῶν εἶναι ἢ μᾶλλον ἐπηρεαζομένη ἐκ τῶν διαφόρων ἀκατάλληλων «ἀστυνομικῶν» καὶ «γκυακστερικῶν» κινηματογραφικῶν ἔργων, οἱ ἀπίθανοι καὶ ἐκτὸς πάσης πραγματικότητος ἤρωες τῶν ὁποίων γίνονται τὰ παραδείγματα πρὸς μίμησιν, μὲ ἀξιοθρήνητα ἀποτελέσματα.

Εἰς ταῦτα θὰ ἠδύνατο νὰ προστεθῆ, ὅτι, ὅταν ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ κινηματογράφου εὐρίσκονται παιδιὰ, παρακολουθοῦντα μίαν «κατάλληλον» ταινίαν, οὐδόλλως πρέπει νὰ ἐπιδεικνύονται κατὰ τὰ διαλείμματα σκηναὶ ἐκ προαγγελλομένων ἀκατάλληλων ταινιῶν, διότι αἱ σκηναὶ αὗται συνήθως εἶναι αἱ τολμηρότεροι ἐν τῇ ὅλῃ ταινίᾳ. Τέλος πρέπει νὰ τονισθῆ, ὅτι ἡ ἀρμοδία ἐπιτροπῆ, εἰς τὴν θάλασσαν νὰ εἶναι ὁ κινηματογράφος «σχολεῖον τοῦ ἐγκλήματος», δεόν μετὰ μεγαλυτέρας προσοχῆς νὰ χαρακτηρίσῃ ἐν ἔργον ὡς κατάλληλον ἢ ἀκατάλληλον.

«Σύντριμμα καὶ ταλαιπωρία».

Νέον δεῖγμα τοῦ κατὰ πόσον ὀδηγεῖ τοὺς νέους εἰς τὴν ἀληθῆ εὐτυχίαν ἢ ἀπὸ τῶν παραδεδομένων χριστιανικῶν ἠθικῶν ἀξιών χειραφεσία εἶναι τὸ γε-

γονός, ὅπερ προσφάτως κατέστησε γνωστὸν εἰς εὐρεῖς κύκλους ὁ βοηθὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Τορόντο, σεβασμιώτατος Μαρθόκο. Οὗτος ἐν τινι δμιλίᾳ αὐτοῦ ἀπεκάλυψεν, ὅτι 40 νεάνιδες ἀπεβλήθησαν ἐκ τοῦ Κολλεγίου «Ἐργλ Χαίγκ», διότι εἶχον περιέλθει εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν! Ὁ Ἐπίσκοπος προσέθεσεν, ὅτι ἡ δημιουργηθεῖσα εἰς τὸ Κολλεγίον αὐτὸ τῆς περιοχῆς τοῦ Τορόντο κατάστασις ἀπεικονίζει χαρακτηριστικῶς τὴν μεταβολήν, ἡ ὁποία ἔχει ἐπέλθει εἰς τὰ ἥθη τοῦ Ἔθνους καὶ ἡ ὁποία ἀπειλεῖ «τὰς βάσεις τῆς Καναδικῆς κοινωνίας». Ὁ σεβ. Μαρθόκο ἐξέφρασεν ἐπὶ πλέον τὴν βαθεῖαν λύπην του, διότι ἡ ὥραία καὶ βαθυτάτη ἐννοια τοῦ ἔρωτος ἔχει περιορισθῆ σήμερον εἰς τὴν ἀπλὴν σεξουαλικὴν ἱκανοποίησιν.

Ὡστε εἰς τὰ παραδείγματα τῆς Ἀμερικῆς καὶ Σουηδίας, τὰ ὁποία εἰς τὰ προηγουμένα φύλλα ἀνεφέραμεν, προστίθεται τώρα καὶ ἡ μαρτυρία τοῦ Καναδά. Εἶναι καιρὸς πλέον νὰ κατανοηθῆ ὅτι «σύντριμμα καὶ ταλαιπωρία» εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς περιφρονησεως τῶν αἰωνίων ἠθικῶν ἀξιών καὶ τῆς ἀπομακρύνσεώς μας ἀπὸ τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ, ὅπως οὗτος ὑπερόχως ἠρμηνεύθη ἀπὸ τοὺς μεγάλους Ἑλληνας Πατέρας. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο εἶναι πλέον ἐκδηλον ἐν τῇ ζωῇ τῶν «χειραφετημένων» νεανίδων, αἵτινες κατανοοῦν ψυχικὰ καὶ σωματικὰ ῥάκη, παίγνια τῶν ὀρέξεων τῶν ἀνδρῶν. Ὁρθῶς ἐλέχθη, ὅτι ἂν ἡ πίστις των καὶ τὸ σκληρὸν παράπονον των ἠδύνατο νὰ ἐκπαύσῃ ἀνεμπόδιτως εἰς θρησκείαν, τότε αἱ γοεραὶ κραναὶ των θὰ ἐπλημμύριζον τὰς συγχρόνους κοινωνίας καὶ θὰ ἤρκοιεν, αὐταὶ μόνον, ἵνα κατασιγάσουν τὰς ψευδεῖς ὑποσχέσεις τῆς «ἐλευθέρως» ἠθικῆς.

Καρπὸς τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Μία ἐκ τῶν πλέον ἐκκεντρικῶν ἀπόψεων, αἵτινες κατὰ καιροὺς ἀκούονται εἶναι καὶ ἡ ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Πανεπιστημιακῆς κλινικῆς τοῦ Λονδίνου Τζῶν Ντάγκλας Φλιοῦ υἱοθετηθεῖσα καὶ ὑπὸ γνωστοῦ Ἑλληνοῦ χρονογράφου γνωστοποιηθεῖσα εἰς τοὺς Ἑλληνας γνώμη, καθ' ἣν εἰς τὰ καθήκοντα τῶν ἀδελφῶν νοσοκόμων δεόν νὰ προστεθῆ καὶ . . . τὸ «φλέρτ». «Λίγο φλέρτ, ἀδελφές. Γιατρικὸ εἶναι. Ἐνα χαμόγελο, πού . . . νάχη μέσα καὶ λίγο πονηρό (!). Τὸ μειδίαμα, πὸν ὑπόσχεταί τὸ χέρι, πὸν ἀφήνεται στὸ χέρι τοῦ ἀρρώστου· μιὰ ματιὰ, πὸν ἀπαντᾷ στὴ ματιὰ του . . . Μαζὶ μὲ τ' ἄλλα φάρμακα καὶ μιὰ κουταλιά—τοῦ γλυκοῦ φυσικά—ἐρωτικὸ χάδι . . . ».

Νομίζομεν, ὅτι ἡ γνώμη αὕτη εἶναι ὅλως ἐπιπολαία. Βεβαίως οὐδεὶς ὑποστηρίζει, ὅτι ἡ ἀδελφὴ πρέπει νὰ εἶναι «λευκὸ ρομπὸτ» «δίχως ἐκφραση, χωρὶς οἰκειότητα», ἐπιτελοῦσα «μὲ ψυχρότητα» τὰ καθήκοντά της. Ἄλλ' αὐτὸ θὰ ἐπιτευχθῆ—κατὰ τὸν ἰδεώδη τρόπον καὶ μὲ μόνιμα καὶ οὐχὶ στιγμιαῖα εὐχάριστα ἀποτελέσματα—μόνον ὅταν ἡ ἀδελφὴ νοσοκόμος σκορπίσῃ περὶξ αὐτῆς τὴν πνοὴν τῆς χάριτος καὶ τὴν δρόσον τῆς ἀγάπης, ἥτις εἶναι καρπὸς τοῦ ἁγίου Πνεύματος (Ἐφεσ. ε', 22) καὶ οὐχὶ καρ-

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερά Σύνοδος

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐπανελάβε τὰς ἐπὶ τῷ θέρει διακοπείσας ἐργασίας αὐτῆς τῇ 23ῃ παρ. μηνός. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην διεξεπεραιώθησαν ὑπηρεσιακά ζητήματα.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος συνεδρίασε καὶ τῇ 25ῃ παρελθόντος, ὅτε καὶ διέκοψε τὰς ἐργασίας αὐτῆς ληξάσης τῆς 102ας Συνοδικῆς περιόδου.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην συνεδρίαν ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος ἀπεχαιρέτησε τὰ ἕξ ἀποχωροῦντα Συνοδικὰ μέλη, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἡ Συνοδικὴ περίοδος, καὶ ἠὐχαρίστησε ταῦτα διὰ τὴν πολυτίμω, ὡς εἶπε, συμβολὴν αὐτῶν πρὸς εὐδῶσιν τοῦ ἔργου τῆς Ἱ. Συνόδου, ἠὐχθήθη δὲ ὅπως καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις αὐτῶν ἐξακολουθήσωσιν ἐπὶ σειρὰν ἑτῶν νὰ προσφέρωσι τὰς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν πνευματικὰς αὐτῶν ὑπηρεσίας. Ἐκ μέρους τῶν ἀποχωροῦντων Συνοδικῶν ἀπεχαιρέτησε τὸν Μακαριώτατον ὁ Συνοδικὸς Σύεδρος Σεβ. Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἰωακείμ, ὁ ὁποῖος μεταξὺ ἄλλων, εὐχαριστῶν τὸν Μακαριώτατον διὰ τὴν ἀγάπην μετὰ τῆς ὁποίας περβάλλει τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐξέφρασε τὴν λύπην του, διότι τὰ ἀποχωροῦντα Συνοδικὰ μέλη δὲν εἶχον τὴν πολυτίμω εὐκαιρίαν, λόγῳ λήξεως τῆς συνοδικῆς τῶν θητείας, νὰ συνεργασθῶσιν ὑπὸ τὴν πεπνυμένην αὐτοῦ Προεδρίαν ἐπὶ ἀρκετὸν χρονικὸν διάστημα.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Σεπτέμβριον ἡ Α. Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος, ἔσχεν ἐπανειλημμένας συσκέψεις μετὰ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Κ. Καραμανλῆ, ὡς καὶ μετ' ἄλλων μελῶν τῆς Κυβερνήσεως. Κατ' αὐτάς ἐξητάσθησαν τὰ ἀπασχολοῦντα τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ζητήματα, ὡς τὸ τῆς βελτιώσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου, τῆς ἐπανδρώσεως τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων εἰς Βόρειον Ἑλλάδα, τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. κ.λ.π.

Ὡσαύτως ὁ Μακαριώτατος ἐν τῇ μερίμνῃ Αὐτοῦ πρὸς ἀναδιοργάνωσιν τῆς πνευματικῆς διακονίας ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν, κατήρτισε σχέδιον σχετικῶν προγράμματος, ὅπερ δημοσιεύεται εἰς ἄλλην στήλην τοῦ παρόντος τεύχους.

— Τῇ 24ῃ Αὐγούστου ἡ Α. Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος ἀνεχώρησεν ἐξ Ἀθηνῶν δι' ἀνάπαυσιν, ἐπιστρέψας εἰς Ἀθήνας τὴν 28ην τοῦ αὐτοῦ μηνός.

— Τῇ 29ῃ Αὐγούστου ὁ Μακαριώτατος ἔσχε συνεργασίαν μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ Ἑθνικῆς Παιδείας

πὸς ὑποκριτικοῦ ἔρωτος καὶ μιᾶς ἀνειλικρινοῦς συμπεριφορᾶς, ἥτις μετ' ὀλίγον ὀπωσδήποτε θὰ βλάβῃ τὸν ἀσθενῆ καὶ θὰ ἐπιδεινώσῃ τὴν κατάστασίν του. Τὸ φωτεινὸν παράδειγμα τῆς μητρὸς τοῦ νοσοκομειακοῦ ἔργου Φλώρενς Νάιτινγκέιλ ἢ τῶν «ἀδελφῶν τοῦ ἐλέους» ἢ τῶν «διακονισσῶν», αἵτινες ὡς ἀδελφαὶ νοσοκόμοι εἶναι περιζήτητοι, ἀποδεικνύει, ὅτι τὸ ἰδεῶδες τοῦ ἔργου τῆς νοσοκόμου πραγματοποιεῖται ὄχι διὰ τῆς ὑποκρισίας καὶ τῶν αἰσθησιακῶν ἐκδηλώσεων, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀντινοβολίας τοῦ ὑπερφυσικοῦ ἐκείνου φωτός, ὅπερ κατολισθαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὴν γῆν διὰ μυρίων μαρμαρυγῶν καὶ ποικίλων εἰς χρωματισμοὺς διαθλάσεων.

καὶ Ὀρθοσκευμάτων κ. Α. Γεροκωστοπούλου ἐπὶ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας προήδρευσε συνεδρία τῆς Π.Ε.Α.Κ., εἰς ἣν παρέστη καὶ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ Ἐθνάρχης Κύπρου κ. Μακάριος.

— Τῇ ἐπομένῃ, 30ῃ Αὐγούστου, ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη τὸν Πρεσβευτὴν τῆς Ρουμανίας καὶ τὸν Δήμαρχον Ἀθηναίων κ. Κατσῶταν. Ὡσαύτως προήδρευσε συνεδρία τῶν Συμβουλίου τοῦ Δημοτριαδείου Κληροδοτήματος.

Τὸ ἀπόγευμα ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν πανηγυρικὸν Ἐσπερινὸν τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Ἁγίας Ζώνης, κηρύξας τὸν θεῖον Λόγον.

— Τῇ 1ῃ παρ. μηνός Σεπτεμβρίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσε τὴν θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱ. Μητροπολιτικῷ Ναῷ Ἀθηνῶν, ἐν συνεχείᾳ δὲ προέστη μνημοσύνου ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Δωροθέου.

— Τῇ 2ῃ Σεπτεμβρίου ἡ Α. Μακαριότης ἐπεσκέφθη τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα καὶ ἀπεχαιρέτησε τοῦτον, ἀναχωροῦντα εἰς τὸ Ἐξωτερικόν.

— Τῇ 3ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ἀβέρωφ. Ὡσαύτως ἡ Α. Μακαριότης ἔσχε συνεργασίαν μετὰ τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρου.

— Τῇ 4ῃ Σεπτεμβρίου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸν Διοικητὴν τῆς Τραπεζῆς Ἑλλάδος κ. Ξ. Ζολῶταν. Ὡσαύτως προήδρευσε συνεδριῶν τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. καὶ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Δημοτριαδείου Κληροδοτήματος.

— Τῇ 6ῃ Σεπτεμβρίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἀνεχώρησε διὰ Πάτρας, ἵνα παραστῇ εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ ἐν Πάτραις Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Παντανάσσης, ἐπιστρέψας εἰς Ἀθήνας τὴν 9ην τοῦ αὐτοῦ μηνός.

— Τῇ 11ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Ὀρφανοτροφείου Βουλγαρικῆς ὡς καὶ τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Οἰκονομικοῦ Συνεταιρισμοῦ τῶν Κληρικῶν. Αὐθημερον προήδρευσε συνεδρία τῶν Συμβουλίου τοῦ Δημοτριαδείου Κληροδοτήματος.

— Τῇ 12ῃ Σεπτεμβρίου ἡ Α. Μακαριότης ἐπεσκέφθη τὸν Πρεσβευτὴν τῆς Ρουμανίας. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τὸν Ὑπουργὸν ἄνευ Χαρτοφυλακίου κ. Κασιμάτην, ἐν συνεχείᾳ δὲ προήδρευσε συνεδρία τῶν Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

— Τῇ 13ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός ἐπεσκέφθη τὸν ἀφιχθέντα εἰς Ἀθήνας Μακ. Πατριάρχην Ἀντιοχείας κ. Ἀλέξανδρον. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος ὠμίλησεν εἰς σύναξιν Κληρικῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Περὶ τῆς συνάξεως ταύτης γίνεται ἐκτενὴς λόγος εἰς ἄλλην σελίδα τοῦ παρόντος φύλλου.

— Τῇ 14ῃ Σεπτεμβρίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεσκέφθη τὸν Δήμαρχον Πειραιῶς κ. Σαπουνάκη.

— Τῇ Κυριακῇ, 15ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ Α. Μακαριότης προέστη τῆς θείας Λειτουργίας ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἀγ. Κωνσταντίνου Πειραιῶς, συμπαραστατομένος ὑπὸ τῶν Θεοφ. Ἐπισκόπων Ρωγῶν κ. Διονυσίου καὶ Μαραθῶνος κ. Δαμασκηνοῦ.

— Τὸ ἀπόγευμα τῆς 16ῃς παρ. μηνός ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος προέστη πανηγυρικοῦ Ἐσπερινοῦ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Σοφίας Πειραιῶς.

— Τῇ 17ῃ Σεπτεμβρίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεσκέφθη τὸν Δήμαρχον Ἀθηναίων κ. Κατσῶταν. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέ-

χη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Ἀλεξάνδρου. Ἐδέχθη ὡσαύτως τὸν Διοικητὴν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς κ. Κυριακόπουλον.

Τὴν μεσημβριάν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος παρέθεσε γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ ἐνταῦθα παρεπιδημοῦντος Μακ. Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφῶρου.

Τὸ ἑσπέρας παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον δοθὲν πρὸς τιμὴν τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Ἀλεξάνδρου, ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως κ. Κ. Τσάτσου.

Τῆ 18ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ὁρφανοτροφείου Βουλιαγμένης.

— Τῆ 19ῃ Σεπτεμβρίου ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη τὴν Ἐπιτροπὴν Ἀντιαποικιακοῦ Συνδέσμου. Τῆ αὐτῆ ἡμέρα ἐπεσκέφθη τοὺς Διοικητὰς Ἀγροτικῆς Τραπεζῆς κ. Χριστοδούλου καὶ Ἐθνικῆς Τραπεζῆς κ. Κυριακόπουλον.

Τῆ μεσημβρία τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος παρέθεσεν ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Πεντέλης γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Ἀλεξάνδρου, περὶ οὗ λεπτομερῶς γράφομεν εἰς ἄλλην σελίδα τοῦ παρόντος.

— Τῆ ἐπομένῃ, 20ῃ Σεπτεμβρίου, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ὠμίλησεν εἰς σύναξιν τοῦ Ἱ. Κλήρου Πειραιῶς, γενομένην ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἀγ. Κωνσταντίνου Πειραιῶς.

Κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ἡ Α. Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ἐδέχθη ὡσαύτως κατὰ σειράν τὸν τέως Ὑπουργὸν κ. Εὐταξίαν, τὸ Συμβούλιον τῆς Ὁμοσπονδίας Λειτουργῶν Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, τὸ Συμβούλιον τῆς Ἀδελφότητος Δημητσανητῶν, τὸν Ναύαρχον κ. Σακελλαρίου, τὸν Ἀντιπρόεδρον τοῦ Νομ. Συμβουλίου τοῦ Κράτους κ. Φραγκούλην, τὸν Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Μαρινάτον, τὸν Πρόεδρον τῶν Ἑλληνοαμερικανικῶν Ὀργανώσεων κ. Μπούραν, τὸν Ἀκαδημαϊκὸν καὶ καθηγητὴν τοῦ Πανεπ. Ἀθηνῶν κ. Μπρατσιώτην, τὸν καθηγητὴν τοῦ Πανεπ. Ἀθηνῶν κ. Α. Κούζην, τὸν ἐκπαιδευτικὸν Σύμβουλον κ. Παρασκευόπουλον, τὸν Νομ. Σύμβουλον τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας κ. Μαλαγαρδῆν, τὸν βουλευτὴν κ. Σπηλιόπουλον, τὸν καθηγητὴν κ. Δ. Τσάκωναν, τὸν βουλευτὴν κ. Χριστόπουλον, τὸν στρατηγὸν κ. Πολυκράτην, τὸν Πρόεδρον τοῦ Συλλόγου «Τρεῖς Ἱεράρχαι» κ. Βαρουμπιώτην, τὸν Ταξίαρχον κ. Μυτιλήνην, τοὺς Ρώσους τῆς ἐν Ἑλλάδι κατασκήνωσεως τοῦ Παγκ. Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, τὸν πρόεδρον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας κ. Πουλίτσαν, τοὺς καθηγητὰς τῆς Θεολ. Σχολῆς κ. κ. Ἀλιβιζάτον, Βέλλαν, Φιλιππίδην καὶ Μπόννην, τὸν Κοσμητὸρα τῆς Θεολ. Σχολῆς Ἀθηνῶν κ. Κονιδάρην, τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Γ. Ἐ. Α. κ. Μαργαρίτην καὶ τὸν στρατηγὸν κ. Ἐδιπίδην, τὸν Πρόεδρον Πρωτοδικῶν κ. Μπούτην, τὸν τ. Ἐκπ. Σύμβουλον κ. Λάγιον, τὸν Πρόεδρον τοῦ Φαρμακευτικοῦ Συλλόγου κ. Μπαζέλλον, τὸν Διευθυντὴν τῆς Δ.Ε.Η. κ. Γουναράκη, τὸν καθηγητὴν τοῦ Πανεπ. Ἀθηνῶν κ. Ζέππον, τὸν πρεσβευτὴν κ. Ἀντωνόπουλον, τοὺς καθηγητὰς τοῦ Πανεπ. Θεσσαλονίκης κ. κ. Ἐξαρχον, Χαστούτην καὶ Ἀγουρίδην, τὸ Συμβούλιον τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐταιρείας, τοὺς βουλευτὰς κ. κ. Μυριδάκην καὶ Καρέν, τὸν Γεν. Διευθυντὴν τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης κ. Βλάμη, τὸν τ. Ὑπουργὸν κ. Ἀθανασιάδην-Νόβαν καὶ ἄλλους.

ΕΠΑΡΧΙΑΙ

Ἱερά Μητρόπολις Μηθύμνης

Καθ' ἃ γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Καλλονῆς, τὴν 5ην παρ. μηνὸς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μηθύμνης κ. Κωνσταντῖνος ἐτέλεσεν ἁγιασμόν ἐπὶ τῇ διανοίξει νέας ὁδοῦ, ὁδηγούσης εἰς τὴν περιοχὴν ἐκμεταλλεύσεως τῶν μεταλλευμάτων Περλίτου. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ

ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς ἀναλαβούσης τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν μεταλλευμάτων ἑταιρείας ὑπεσχέθη εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Ἐξ ἄλλου εἰς τὸν Σεβασμιώτατον προσεφέρθησαν ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀμερικῇ ὁμογενοῦς κ. Σ. Μαλλάνου 15.000 δρχαμαί, ὡς πρώτη προσφορά, διὰ τὴν ἀνέγερσιν διδακτηρίου Γυμνασιακοῦ Παραρτήματος Καλλονῆς.

Ἱερά Μητρόπολις Μαρωνείας

Καθ' ἃ γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Κομοτινῆς, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαρωνείας κ. Τιμόθεος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Τιμοθέου Ἐλευθερίου, ἐπεσκέφθη πρὸ ἡμερῶν δύο φυλάκια τῶν συνόρων εἰς τὴν Ἑλληνοβουλγαρικὴν μεθόριον τῆς ἐπαρχίας του πρὸς πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν φρουρῶν τῆς Πατρίδας, πλησίον τῶν ὁποίων παρέμεινε δι' ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ ἀπηύθυνε πρὸς αὐτοὺς θρησκευτικὸς καὶ πατριωτικὸς λόγους, διανείμας διάφορα θρησκευτικὰ ἔντυπα καὶ γλυκίσματα.

— Εἰς τοποθεσίαν παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Φανερωμένης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαρωνείας ἤρχισαν ἀπὸ τῆς 19ῆς Ἰουλίου λειτουργοῦσαι αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ Κατασκηνώσεις τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων αὐτῆς, αἵτινες ἰδρύθησαν προνοίᾳ καὶ δαπάναις αὐτῆς, τῇ συνδρομῇ εἰς τρόφιμα τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀλληλοβοηθείας καὶ Σχέσεων μετὰ τῶν Ξένων Ἐκκλησιῶν.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 27ῆς Αὐγούστου ἀνεγνώσθη γράμμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντερβούριας, ἀγγέλοντος εἰς τὸ Οἰκουμένικον Πατριαρχεῖον, ὅτι ὁ τίτλος τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ἐδρεύοντος ἀγγλικανοῦ Ἐπισκόπου ἀνυψώθη εἰς Ἀρχιεπίσκοπον.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ὡσαύτως συνεδρίαν ἀνεγνώσθη ἡ ἔκθεσις τοῦ ἀντιπροσωπεύσαντος τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἰς τὸ Συνέδριον τῆς Ἐκτελ. Ἐπιτροπῆς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ. Διὰ γράμματος ἐπίσης τοῦ ἰδίου ἠγγέλη εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον ἡ παραιτήσις τοῦ Ἐπισκόπου Ἀβύδου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Μόσχας καὶ πάσης Ρωσίας κ. Ἀλέξιος προσεκάλεσεν ἐπισήμως τοὺς Προκαθημένους ὄλων τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν νὰ παραστοῦν εἰς τὸν ἑορτασμόν τῆς 40ῆς ἐπετείου τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, ὁ ὁποῖος θὰ γίνῃ εἰς τὴν Μόσχαν τὴν 4ην Δεκεμβρίου 1957.

— Καθ' ἃ πληροφοροῦμεθα, ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Μόσχας καὶ πάσης Ρωσίας κ. Ἀλέξιος θὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Σερβικὴν Ἐκκλησίαν τὴν 11ην Ὀκτωβρίου, κατόπιν προσκλήσεως τῆς αὐτοῦ Ἀγιότητος τοῦ Πατριάρχου τῶν Σέρβων κ. Βικεντίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Περὶ τὸ τέλος τῆς κανονικῆς ἐπισκέψεώς του εἰς τὴν Μητρόπολιν Μυροβουλίου καὶ Παραθαλασσίας πρὸς ἐπιτόπιον ἐξέτασιν τῶν φλεγόντων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων αὐτῆς ἡ αὐτοῦ Ἀγιότης ὁ Πατριάρχης τῶν Σέρβων κ. Βικέντιος προσεβλήθη ὑπὸ ὀξείας σκωληκοειδίτιδος. Ἀμέσως εἰσήχθη εἰς τὸ πλησίον τῆς πόλεως Χερτσεγκνὸβι στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον, ὑποστὰς ἐπιτυχῆ ἐγχείρισιν. Ὁ Πατριάρχης τῶν Σέρβων κ. Βικέντιος παρέμεινεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἀπὸ τῆς 21ῆς Ἰουλίου μέχρι τῆς 8ῆς Αὐγούστου 1957, ὅτε ἐπέστρεψεν ἀεροπορικῶς εἰς Βελιγράδιον.

— Τὴν 23ην Αὐγούστου 1957 ἡ αὐτοῦ Ἀγιότης

ὁ Πατριάρχης τῶν Σέρβων κ. Βικέντιος ἐώρτασε τὴν 68ην ἐπέτειον τῆς γεννήσεώς του. Τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἐτελέσθη εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Πατριαρχείου πανηγυρικὴ Λειτουργία, τὴν ὁποίαν παρηκολούθησαν ὁ ἑορτάζων, οἱ ἐν Βελιγραδίῳ παρεπιδημοῦντες Ἀρχιερεῖς καὶ τὸ προσωπικὸν τοῦ Πατριαρχείου.

— Τὴν 3ην Ἰουλίου ἐ.ξ. ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Μητροπολίτης Σκοπίων Ἰωσήφ εἰς ἡλικίαν 80 ἐτῶν. Ὁ Μητροπολίτης Ἰωσήφ ὑπῆρξεν εἰς τῶν διαπρεπεστέρων Ἱεραρχῶν τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ θάνατός του ἀποτελεῖ ὄντως μεγάλην ἀπώλειαν. Κατόπιν λαμπρῶν σπουδῶν εἰς τὴν Θεολογικὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Κιέβου καὶ πλουσίας ἐκκλησιαστικῆς καὶ πατριωτικῆς δράσεως κατὰ τοὺς βαλκανικοὺς πολέμους καὶ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον, ὁ ἀειμνηστος Ἰωσήφ ἐξελέγη τὸ 1920 Ἐπίσκοπος Βιτωλίων. Ἐν τῶν σημαντικωτέρων ἔργων του εἰς τὴν ἐπισκοπὴν αὐτὴν ὑπῆρξεν ἡ ἴδρυσις καὶ ἡ διοργάνωσις τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Βιτωλίων, ἡ ὁποία σὺν τῷ χρόνῳ ἀπέβη ἡ καλύτερα Ἱερατικὴ Σχολὴ τῆς προπολεμικῆς Σερβίας. Τὸ 1932 ἐξελέγη Μητροπ. Σκοπίων, παραμείνας εἰς τὴν ἔδραν του μέχρι τοῦ 1941, ὅτε ἐξεδιώχθη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. Ἀπὸ τοῦ 1941 μέχρι τοῦ 1946 εὐρίσκετο ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ἱεραῶς Συνόδου, ἀναπληρῶν τὸν ἐξόριστον Πατριάρχην Γαβριήλ. Μὴ δυνάμενος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Μητρόπολιν Σκοπίων, διωρίσθη τὸ 1949 τοποτηρητὴς τῆς Ἐπισκοπῆς Ζίτσης. Κατόπιν δεκαεπταμῆνον ἀναγκαστικοῦ περιορισμοῦ εἰς μίαν μονήν, ἐπέστρεψεν εἰς Βελιγράδιον τὸ 1952 πρὸς θεραπείαν, διότι ἐν τῷ μεταξύ εἶχε κλονισθῆ σοβαρῶς ἡ ὑγεία του.

Κατέχων εὐρεῖαν θεολογικὴν μόρφωσιν καὶ προικισμένον μὲ σπανίαν πρακτικὴν νοημοσύνην, ὁ ἀειμνηστος Μητροπολίτης Σκοπίων Ἰωσήφ ἀνέπτυξε πλουσίαν ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἔθνικὴν δράσιν. Ἀνεδείχθη γενναϊόδωρος προστάτης τῶν θεολογικῶν γραμμάτων καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς τέχνης. Ἐξέδιδεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν τὸ «Χριστιανικὸν ἔργον», ἐν τῶν σοβαρωτέρων θεολογικῶν περιοδικῶν. Ἰδρυσε τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Μουσεῖον τῶν Σκοπίων. Ἐκτίσεν ναὸν καὶ σχολεῖον εἰς τὴν γενετείραν του. Τὴν γενναϊοδωρίαν του ἐγνώρισαν πλεῖστα εὐαγῆ ἱδρύματα, τὰ ὁποία τὸν κατέταξαν μεταξύ τῶν εὐεργετῶν των. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς κατάρθωσε νὰ προφυλάξῃ τὴν Σερβικὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν ἀνάμειν εἰς τὴν πολιτικὴν, ἀποκρούσας ἐπιθετικὰς τὰς ἄσκουμένας πιέσεις καὶ διατηρήσας οὕτως ἀδιάβλητον τὸ γόητρον τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ 1936, καίτοι εὐρισκόμενος εἰς τὰ Σκόπια, ἠρνήθη νὰ ὑποδεχθῇ εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τὸν Μητροπολίτην Σόφιας Στέφανον, διότι ἡ Βουλγαρικὴ Ἐκκλησία δὲν ἐστιγματίσει τὴν ὑπὸ τῶν Βουλγάρων καύσιν τοῦ προκατόχου του Βικεντίου, παρουσίᾳ τοῦ Βουλγάρου Μητροπολίτου Νεοφύτου, καὶ διότι ὁ Μητροπολίτης Στέφανος δὲν ἀπεκήρυξε τὸ φυλλάδιόν του «Ὁ βουλγαρικὸς χαρακτήρ τῆς Νοτίου Σερβίας καὶ Μακεδονίας», τὸ ὁποῖον ἐκυκλοφόρησε τὸ 1932.

Μὲ τὸν θάνατον τοῦ Μητροπολίτου Ἰωσήφ ἡ Σερβικὴ Ἐκκλησία ἔχασεν ἕνα τῶν διασημοτέρων Ἱεραρχῶν τῆς, ἔτοιμον ἕνα θυσιασθῆ ἀνα πάσαν στιγμὴν διὰ τὰ συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους.

— Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας «Γκλάσνικ» (τεύχος Ἰουλίου-Αὐγούστου 957) γράφει ὅτι τὴν 7ην Αὐγούστου 1957 ἐξελέγη Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ὁ Μητροπολίτης Πατρῶν κ. Θεόκλητος. Ἀκολούθως τὸ περιοδικὸν δημοσιεύει ἐν συντομίᾳ τὴν βιογραφίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Θεοκλήτου, ἐξαίρον τὴν κοινωνικὴν καὶ ἔθνικὴν δράσιν αὐτοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ τελευταίου πολέμου.

— Εἰς τὸ ἴδιον φύλλον τὸ περιοδικὸν «Γκλάσνικ», ἀναγγέλλον τὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπι-

σκόπου Δωροθέου, γράφει σὺν τοῖς ἄλλοις τὰ ἑξῆς: «Ὁ ἀειμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος Δωροθέος ἐπεσκεφθῆ τὸ παρελθὸν ἔτος τὴν χώραν μας ὡς ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δείξας ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ὅτι εἶναι μέγας φίλος τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τοῦ λαοῦ μας. Οὗτος ἐνδιεφέρτετο ὅλως ἰδιαιτέρως διὰ τὴν ἀποκατάστασιν στενωτέρων σχέσεων μεταξύ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν».

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

— Διὰ τῆς ἐγκαταστάσεως Οὐγγρων προσφύγων εἰς τὰς Σκανδιναυικὰς χώρας ἠυξήθη ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκεῖ Καθολικῶν. Οὕτως ἡ μὲν Σουηδία ἐδέχθη 4500 πρόσφυγας, ἐξ ὧν οἱ περισσότεροι εἶναι καθολικοί, εἰς δὲ τὴν Νορβηγίαν ἐγκατεστάθησαν 1.000 περίπου Οὐγγυροὶ Καθολικοί.

— Καθ' ἃ πληροφορεῖ ἡμᾶς ὁ ρωμαιοκαθολικὸς τύπος, κατὰ τὸ δευτέρον 153ῆμερον τοῦ Σιβρίου συνήλθεν ἐν Παλέρμῳ τῆς Ἰταλίας ἡ 7η Ἑβδομάς τῆς Ἰταλίας ὑπὲρ τῆς Χριστιανικῆς Ἀνατολῆς. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐβδομάδος, ἥτις ὀργανώθη ὑπὸ τῶν «Ἑλληνορρυθμῶν Καθολικῶν» τῆς Σικελίας, διεξήχθησαν ἐπίσημοι ἱεροτελεστία κατὰ τὸ «βυζαντινὸν λειτουργικὸν τυπικόν» καὶ ἐδόθησαν διαλέξεις ἐπὶ θεμάτων, ἀναφερομένων εἰς τὴν ἱστορίαν, τὴν θεολογίαν, τὴν λειτουργικὴν καὶ τὴν κίνησιν τῶν κατ' Ἀνατολὰς Χριστιανικῶν Εκκλησιῶν.

— Κατὰ τὰς ἐκ Ρώμης δημοσιογραφικὰς πληροφορίας συνεχίζονται πυρετωδῶς αἱ ἐργασίαι διὰ τὴν προετοιμασίαν τοῦ 2ου Διεθνoῦς Συνεδρίου τῆς Ἱεραποστολῆς τῶν Λαϊκῶν, τὸ ὁποῖον θὰ συνέλθῃ ἐν Ρώμῃ ἀπὸ τῆς 5ης μέχρι τῆς 13ης τοῦ Ὀκτωβρίου. Τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου θὰ μετὰσχουν ἀντιπροσωπεῖται ἐκ τῶν τεσσάρων ἡπείρων τῆς ὑψηλῆς.

— Πρόσφατος ρωμαιοκαθολικὴ στατιστικὴ ἀναβιβάζει τοὺς «Ἑλληνορρυθμοὺς Καθολικοὺς» τῆς Κάτω Ἰταλίας εἰς 40.000. Κατὰ τὴν αὐτὴν στατιστικὴν ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰς Σικελίαν διαβιούτων «Ἑλληνορρυθμῶν Καθολικῶν» ἀνέρχεται εἰς 22.000.

— Διὰ διατάγματος ὑπὸ ἡμερομηνίαν 25 Ἰουλίου 1957 τῆς Ἁγίας Ἐδρας καθορίζεται ἡ μεταφορὰ τῆς «εὐχαριστιακῆς νηστείας» ἀπὸ τῆς παραμονῆς τῆς ἑορτῆς τῆς Μεταστάσεως τῆς Θεοτόκου (14 Αὐγούστου) εἰς τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς τῆς Ἀμιάντου Συλλήψεως τῆς Θεοτόκου (7 Δεκεμβρίου).

— Ἀπὸ 22 Αὐγούστου μέχρι 1 Σεπτεμβρίου συνήλθε ἐν Ρώμῃ τὸ Διεθνὲς Συνέδριον τῆς Καθολικῆς Ἐργατικῆς Νεολαίας, εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβον μέρος 32.000 ἐργάται καὶ ἐργάτριαι ἐξ 85 χωρῶν τῆς ὑψηλοῦ.

— Καθ' ἃ ἀναγράφεται ἐν τῷ Ρωμαιοκαθολικῷ Τύπῳ, τὸν προσεχῆ Νοέμβριον ὁ Πρόεδρος τῆς Ὁμοσπονδίας Γερμανικῆς Δημοκρατίας κ. Θεόδωρος Χόυς θὰ ἐπισκεφθῆ ἐπισήμως τὴν Ἀ. Ἀγιότητα τὸν Πάπαν Πῖον τὸν ΙΒ'. Μετὰ 54 ἔτη θὰ εἶναι ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν Γερμανὸς Ἀρχηγὸς τοῦ Κράτους θὰ ἐπισκεφθῆ ἐπισήμως τὸ Βατικανόν. Ἡ τελευταία ἐπίσκεψις ἔλαβε χώραν τῷ 1903, καθ' ἣν ὁ Κάιζερ Γουλιέλμος ὁ Β' ἐπισκέφθη τὸν Πάπαν Λέοντα ΙΓ'.

— Ἐν τῷ ἐπίσημῳ ὄργανῳ τῆς Ἁγίας Ἐδρας «Acta Apostolicae Sedis» (15 Αὐγούστου 1957) δημοσιεύθη Ἀποστολικὸν Γράμμα τῆς Ἀ. Ἀγιότητος τοῦ Πάπα Πίου ΙΒ', σταλὲν πρὸς τοὺς Πατριάρχας, Ἀρχιεπισκόπους καὶ ἐπισκόπους τοῦ ἐκ τῆς Ἁγίας Ἐδρας ἐξαρτωμένου τμήματος τῆς «κατ' Ἀνατολὴν Ἐκκλησίας», δι' οὗ καθίσταται αὐτοῖς γνωστόν, ὅτι συνεπληρώθη τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ κώδικος τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τῶν κατ' Ἀνατολὰς Ἐκκλησιῶν. Εἰς τὸ ἴδιον τεύχος δημοσιεύεται τὸ «περὶ προσώπων» (De personis) μέρος τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου. Ἡδη τῷ 1949 ἐδημοσιεύθησαν οἱ κανόνες, οἱ ἀφορῶντες εἰς τὰ τοῦ

γάμου, τὸ 1950 εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά δικαστήρια καὶ καὶ τὸ 1952 εἰς τὰ Μοναχικά Τάγματα. Ἡ σύνταξις καὶ ἐπεξεργασία τοῦ κώδικος τοῦ Ἀνατολικοῦ Κανονικοῦ Δικαίου εἶχεν ἀρχίσει τῷ 1935 ὑπὸ ἐπιτροπῆς, ἧς σήμερον τυγχάνει Πρόεδρος ὁ Καρδινάλιος Πέτρος Ἀγατζιανιάν, Πατριάρχης τῶν Ἀρμενίων Καθολικῶν.

— Δι' ἐγγράφου τῆς Α. Ἀγιότητος τοῦ Πάπα Πίου Β' ὁ Ἅγιος Βενέδικτος ἀνακηρύσσεται προστάτης τῶν Ἰταλῶν σπηλαιολόγων.

— Ἡ Ποντιφικὴ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν μὲ τὴν συνεργασίαν τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου τοῦ Βατικανοῦ διωργάνωσε εἰδικὴν ἐβδομάδα, ἀφιερωμένην εἰς τὴν μελέτην τοῦ «προβλήματος τῶν ἀστρικών πληθυσμῶν», ἧτις ἐνεκαινίσθη ὑπὸ τῆς Α. Ἀγιότητος τοῦ Πάπα Πίου Β', ἐκφωνήσαντος σχετικῶν λόγων.

— Καθ' ἃ ἀνεγράφη ἐν τῷ τύπῳ, ὁ Πάπας Πίος Β' εἰς προσφάτους δηλώσεις αὐτοῦ ἐτόνισεν, ὅτι ἂν καὶ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία δὲν καταδικάζῃ τὸν δεύτερον γάμον, περιβάλλει μετ' ἰδιαιτέρας στοργῆς τὴν ψυχὰς ἐκεῖνας, αἵτινες παραμένουν πισταὶ εἰς τὴν μνήμην τῶν συζύγων τῶν.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

Καθ' ἃ ἀνέγραψε τὸ ἐν Γενεύῃ ἐκδοθὲν «Μηνιαῖον Δελτίον Πληροφοριῶν», ἡ παραίτησις τοῦ Ἀγγλικανοῦ Ἐπισκόπου Γεωργίου Μπέλλ ἀπὸ τῆς Ἐπισκοπῆς Τσίτσεστερ (Νοτίου Ἀγγλίας), ἧτις ἀνεκοινώθη ὑπ' αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ κληρικολαϊκοῦ συνεδρίου τῆς Ἐπισκοπικῆς του περιφέρειας, ἔδωκεν ἀφορμὴν ἵνα γίνῃ εἰς τὸν Ἀγγλικὸν τύπον εὐφημος μνηεὶα τῆς προσωπικότητος καὶ δράσεως αὐτοῦ, ἧτις εἶναι εὐρύτατα γνωστὴ ἐν Εὐρώπῃ, ἥδη ἀπὸ τοῦ 1910.

Ὁὗτος ἐν τῷ πρὸ τριῶν ἐτῶν ἐκδοθὲν συγγράμματι αὐτοῦ «Ἡ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ» λέγει μεταξύ ἄλλων τὰ ἑξῆς: «Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιτραπῇ ἡ ἐντύπωσις, ὅτι τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον εἶναι ὀργανώσις τῶν Διαμαρτυρομένων Ἐκκλησιῶν μόνον. Παρὰ ταῦτα βεβαίως παραμένει γεγονός, ὅτι αἱ περισσότεραι τῶν Ἐκκλησιῶν-μελῶν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου εἶναι Διαμαρτυρόμεναι, πράγμα τὸ ὅποιον δημιουργεῖ μεγάλας δυσκολίας διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας αἱ ἀντιλήψεις ἐπὶ τῆς Χριστιανικῆς γενικῶς πίστεως διαφέρουν ἀπὸ τὰς τῶν Διαμαρτυρομένων Ἐκκλησιῶν. Αἱ διαφοραὶ πεποιθήσεων ἐπὶ τῶν κατωτέρω σημείων δεικνύουν πόσον δυσχερὴς τυγχάνει καὶ ἡ συζήτησις ἀκόμη ἐπ' αὐτῶν.

1. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία λ.χ. ἀναγνωρίζει πλήρως τὴν αὐθεντίαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἔχει ὅμως διάφορον γνώμην ἀπὸ τοὺς Διαμαρτυρομένους εἰς τὸ πῶς πρέπει νὰ ἐρμηνεύηται αὕτη. Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ φαίνεται νὰ πιστεύῃ, ὅτι αἱ πολλαὶ διαιρέσεις τοῦ Προτεσταντισμοῦ ὀφείλονται ἀκριβῶς εἰς τὴν ἔλλειψιν καθιερωμένης παραδόσεως, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῆς Βίβλου.

2. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει πολὺ διάφορον ἀντίληψιν περὶ τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοὺς Προτεστάντας. Ὅδοι ὀνομάζονται συνήθως Ἐκκλησίαν τὸ ἄθροισμα ὄλων τῶν ἀληθινῶν ὀπαδῶν τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ Ὁρθόδοξοι δὲν θὰ εἶχον καμμίαν ἀντίρρησην νὰ δεχθῶν τὸν ὀρισμὸν αὐτῶν κατ' ἀρχήν. Δὲν τὸν εὐρίσκουν ὅμως οὔτε ἱκανοποιητικόν, οὔτε πλήρη. Ἐπιμένουν εἰς τὴν ὀργανικὴν, ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἱεραρχικὴν σύστασιν τῆς ὀρατῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἰδρῦθη αὕτη ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ ὀργανώθη ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων.

3. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τονίζει, ὅτι ἡ δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη πίστις εἶναι ἡ δικαιοῦσα τὸν ἄνθρωπον, καὶ οὐχὶ ἀπλῶς ἡ πίστις. Εἰς τὴν λειτουργίαν λ.χ. ἡ ἀγάπη ἔχει προτεραιότητα ἐναντι τῆς πίστεως.

Ἡ ἐκφώνησις «ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους» εἶναι ἡ εἰσαγωγὴ εἰς τὸ «ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν».

4. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει πολὺ διάφορον ἀντίληψιν ἀπὸ τὰς Προτεσταντικὰς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὸ θέμα τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ἐπὶ πλέον ἡ Ὁρθόδοξος διδασκαλία περὶ μεταβολῆς, περὶ τῆς ἐν μυστηρίῳ δηλαδὴ ἀλλαγῆς, τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου εἰς Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Κυρίου, διαφέρει καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν Ρωμαϊκὴν διδασκαλίαν, ἡ ὅποια, ὡς γνωστὸν, ἔχει εἰσαγάγει τὴν θεωρίαν τῆς μετουσιώσεως. Ἡ Προτεσταντικὴ θέσις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς Θείας Εὐχαριστίας δὲν εἶναι οὔτε κἀν θέσις. Εἶναι πλήρης ἄρνησις τῆς τε μεταβολῆς καὶ τῆς μετουσιώσεως...

Παρ' ὅλας ὅμως τὰς σοβαρωτάτας ταύτας διαφορὰς καὶ ἰδίως ἐπὶ τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς λατρείας καὶ τῶν μέσων (μυστηρίων), δι' ὧν μεταδίδεται ἡ χάρις καὶ ὁ ἁγιασμός, οὐχὶ μόνον κατανοήσις, ἀλλὰ καὶ στενὴ συνάφεια μεταξὺ Ὁρθόδοξων καὶ Προτεσταντῶν εἶναι ἀπολύτως δυνατὴ... Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ, εἶναι ἡ μόνη, ἡ ὁποία δύναται νὰ προσφέρῃ τόσον πολλὰ εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν κίνησιν. Ἐχει νὰ προσφέρῃ τὴν σοφίαν τῶν Πατέρων τῆς, τὴν πείραν τῶν ἐνωτικῶν τῆς προσπαθειῶν, τὴν ἀγιότητα τοῦ βίου τῆς, καὶ πρὸ παντὸς τὸ κύρος καὶ τὴν αὐθεντίαν τῆς παραδόσεώς τῆς».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ

Κατὰ πληροφориὰς ἐξ Ἀδδῆς Ἀμπέμπα τὸν Ἰούλιον τοῦ τρ. ἔτους συνήλθε Συμβούλιον, ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Αἰθιοπίας κ. Βασίλειου, 10 Αἰθίοπων Ἐπισκόπων καὶ Ὑπουργῶν, παρουσίᾳ τοῦ Αὐτοκράτορος, ὡς «προστάτου τῆς πίστεως» καὶ τοῦ Διαδόχου. Αἱ συζητήσεις ἀνεφέροντο εἰς τὸ ζήτημα τῶν σχέσεων τῆς Αἰθιοπικῆς καὶ τῆς Κοπτικῆς Ἐκκλησίας Αἰγύπτου.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Ἀπὸ τῆς 15ης μέχρι τῆς 25ης Αὐγούστου συνήλθεν ἐν Μιννεαπόλει τῆς Ἀμερικῆς τὸ τρίτον γενικὸν συνέδριον τῆς «Παγκοσμίου Λουθηρανικῆς Ὁμοσπονδίας» («Lutheran World Federation»). Τὸ Συνέδριον τοῦτο ἔκλεισε διὰ τῆς ἐκλογῆς ὡς Πρόεδρος τῆς Συνομοσπονδίας διὰ μίαν πενταετίαν τὸν Dr. Franklin Clark Fry, ὅστις εἶναι Πρόεδρος τῆς «Ἠνωμένης Λουθηρανικῆς Ἐκκλησίας» («United Lutheran Church») τῆς Ἀμερικῆς καὶ εἰς τῶν Προέδρων τῆς Κεντρικῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Τὸ ὡς ἄνω Συνέδριον ἐξέλεξε ὡσαύτως τὰ 20 μέλη τῆς «Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς» τῆς Ὁμοσπονδίας.

Ἡ ἐν λόγῳ «Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ» κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν αὐτῆς ἐξέλεξε ὡς πρῶτον Ἀντιπρόεδρον τὸν Ἐπίσκοπον τῆς ἐν Οὐγγαρίᾳ Λουθηρανικῆς Ἐκκλησίας Lajos Ordass, ὡς δεύτερον Ἀντιπρόεδρον τὸν Σουηδὸν Ἐπίσκοπον Bo Giertz καὶ ὡς τρίτον Ἀντιπρόεδρον τὸν Λουθηρανὸν Ἐπίσκοπον τῶν Ἰνδιῶν Rajah B. Manikam. Εἰς τὴν Ἐκτελεστικὴν Ἐπιτροπὴν ἀνήκει, πρὸς τοὺς ἄλλοις, καὶ ὁ γνωστὸς ἤδη εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἐκκλησίας» διαπρεπὴς καὶ παγκοσμίου φήμης Λουθηρανὸς Ἐπίσκοπος τῆς Βαυαρίας τῆς Γερμανίας Dr. Hermann Dietzfelbinger.

Ἡ «Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ» ἀπεφάσισε ὡσαύτως νὰ ἀνανεώσῃ τὰς ἐπαφὰς τῆς μετὰ τὴν ἐν Ἀμερικῇ «Missouri Synod», ἧτις ἀντιπροσωπεύει τὴν μεγαλύτεραν Λουθηρανικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἧτις «διὰ θεολογικούς λόγους» δὲν ἔχει ἐνωθῆ μετὰ τὴν ὡς ἄνω Ὁμοσπονδίαν. Αἱ ἐπαφαὶ αἰτῶν θὰ ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τῆς πρὸς ἕνωσιν δυνατότητος.

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρὸς τὸν Ἀρχιμ. Θεόκλητον Καντάρη
(ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλοῦμεν σε, ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον ἡμῶν ἐνεργοῦν-
τος ὡς ἀνακριτοῦ, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 230/14.5.57 ἐντολῆς
τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, καὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ
Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ὁδοῦ Βουλιαγμένης, τὴν 22αν
Ὀκτωβρίου ἐ.ε. ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 9ην π. μ., ἵνα
ἀπολογηθῆς ἐπὶ ἀποδιδόμενων σοι κατηγοριῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2α Δεκεμβρίου 1957

Ὁ Ἀνακριτὴς
Ἀρχιμ. Δημήτριος Παναγιωτόπουλος

Ἱερὰ Μητρόπολις Τρίκκης καὶ Σταγῶν

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου ἐφη-
μερίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ Ἱεροῦ
Ναοῦ τοῦ Ἁγ. Δημητρίου Κρανιάς (Καλαμπάκας), προσκα-
λοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 47
τοῦ Ἀναγκ. Ν. 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων»,
ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τῶν Α.Ν. 536/45 καὶ 540/45,
ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως
τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά.

Ἐν Τρικκάλοις τῇ 13ῃ Ἰουλίου 1957.

† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν Δωρόθεος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Γυθείου καὶ Οἰτύλου

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ Α.Ν. 2200/1940
ἄρθρ. 47 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προσκαλοῦμεν
τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κάτωθι κενὰς ἐφημερια-
κὰς θέσεις 1) τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου Μαρα-
θιάς τ. δ. Μαλευρίου, 2) τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεο-
τόκου Κάτω Τσερίων τ. δ. Καρδαμύλλης, ὅπως ἐντὸς μηνὸς
ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ
Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλε-
πόμενα πιστοποιητικά μετὰ σχετικῆς αἰτήσεώς των.

Ἐν Γυθείῳ τῇ 17ῃ Ἰουλίου 1957.

† Ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου Φιλήμων.

Ἱερὰ Μητρόπολις Φωκίδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 46 § 1
τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200/1940 Α. Ν. «περὶ ἐνοριακῶν Ναῶν
καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη
διὰ μεταγενεστέρων Νόμων καὶ διαταγμάτων, καλοῦ-
μεν τοὺς βουλομένους καὶ κεκτημένους τὰ ὑπὸ τοῦ
Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ
τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ δελτίον «Ἐκ-
κλησία», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν αἰτήσεις μετὰ τῶν σχετι-
κῶν δικαιολογητικῶν πρὸς κατάληψιν τῶν κενῶν ἐφη-
μεριακῶν θέσεων 1) τοῦ ἐν Ἀλποχωρίῳ Ἱεροῦ Ναοῦ
«Ὁ Ἅγιος Νικόλαος», 2) τοῦ ἐν Ἀβόρα Ἱεροῦ Ναοῦ
«Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου», 3) τοῦ ἐν Πενταπόλει
Ἱεροῦ Ναοῦ «τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ τῶν τριῶν θυ-
γατέρων Αὐτῆς», 4) τοῦ ἐν Καλοσκοπῇ Ἱεροῦ Ναοῦ
«Ὁ Ἅγιος Γεώργιος», 5) τοῦ ἐν Πανουργιᾷ Ἱεροῦ
Ναοῦ «Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν», 6) τοῦ ἐν Κριατσῶ
Ἱεροῦ Ναοῦ «Ὁ Ἅγιος Νικόλαος» καὶ 7) τοῦ ἐν
Ἀμφίσσῃ Ἱεροῦ Ναοῦ «Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου».

Ἐν Ἀμφίσσῃ τῇ 23ῃ Ἰουλίου 1957

† Ὁ Φωκίδος Ἀθανάσιος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας

Προκειμένου νὰ πληρωθῇ ἡ θέσις τακτικοῦ Ἐφη-
μερίου τοῦ Ἱεροῦ ἐνοριακοῦ Ναοῦ «Κοίμησις τῆς
Θεοτόκου» Κάμπου Σίμου-Ναυπακτίας, καλοῦμεν

τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην,
ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημο-
σιεύσεως τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Ναυπάκτῳ τῇ 29ῃ Ἰουλίου 1957

† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Χριστοφόρος.

Προκειμένου νὰ πληρωθῇ ἡ θέσις τακτικοῦ Ἐφη-
μερίου τοῦ Ἱεροῦ ἐνοριακοῦ Ναοῦ «Ἁγία Παρασκευὴ»
Ἀναβρυτῆς-Ναυπακτίας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους
νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην, ὅπως ὑποβάλλωσιν
ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τὰ ὑπὸ τοῦ
Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Ναυπάκτῳ τῇ 29ῃ Ἰουλίου 1957

† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Χριστοφόρος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Φθιώτιδος

Προκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν
κενὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου
Δημητρίου Ἀνθοχωρίου καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου
47 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημε-
ρίων» ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Α. Ν. 807/1945
ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύ-
σεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς
Μητροπόλεως Φθιώτιδος τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ Α. Ν.
2200/40 προβλεπόμενα πιστοποιητικά μετὰ σχετικῆς αἰτή-
σεώς των.

Ἐν Λαμίᾳ τῇ 13ῃ Αὐγούστου 1957

† Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης, διὰ
τῆς ὑπ' ἀριθ. 1163 προκηρύξεως αὐτῆς, συνωδᾷ τῷ ἄρθρῳ
26 τοῦ ἀναγκ. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ
Ἐφημερίων», καλεῖ τοὺς βουλομένους, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ
τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὸ Περιοδικὸν «Ἐκκλησία» ὑποβάλλω-
σιν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιη-
τικῶν, πρὸς συμμετοχὴν διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς χηρευ-
οῦσης θέσεως τακτικοῦ Ἐφημερίου ἐν τῇ ἐνορίᾳ Τσασιῶ
Φιλισίου Ἐμοῦς.

Ἐν Σπάρτῃ τῇ 19 Αὐγούστου 1957

† Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Διονύσιος.

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης, διὰ
τῆς ὑπ' ἀριθ. 1162 προκηρύξεως αὐτῆς, συνωδᾷ τῷ ἄρθρῳ
26 τοῦ ἀναγκ. Νόμου 2200/1940 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ
Ἐφημερίων», καλεῖ τοὺς βουλομένους, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ
τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία» ὑποβάλλω-
σιν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιη-
τικῶν, πρὸς συμμετοχὴν διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς χηρευ-
οῦσης θέσεως τακτικοῦ Ἐφημερίου ἐν τῇ ἐνορίᾳ Παλαιοπα-
ναγίας Φαρίδος.

Ἐν Σπάρτῃ τῇ 19 Αὐγούστου 1957

† Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Διονύσιος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Κορινθίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ Α. Ν. 2200/40
«περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βου-
λομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα
προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τοῦ Ἐφη-
μερίου τοῦ ἐν Εὐαγγελιστρῷ Ἱ. Ναοῦ ὁ «Εὐαγγελι-
σμὸς», ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν
ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστο-
ποιητικά, προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσι ὑποψήφιοι
ἐφημεριοὶ τοῦ ὡς ἄνω Ἱ. Ναοῦ.

Ἐν Κορίνθῳ τῇ 26ῃ Αὐγούστου 1957

† Ὁ Κορινθίας Προκόπιος.

Ἱερά Ἐπισκοπή Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρ. 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/1940 καὶ 16 τοῦ Ν.Δ. 586/1941 καὶ μεταγενεστέρων τοιοῦτων καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἐνοριῶν 1) Ἀδέλε, 2) Ἀμνάτου, 3) Ἀρχοντικῆς, 4) Ἀστυρακίου, 5) Γουλεδιάνην, 6) Δαφνεδῶν, 7) Δαμαβόλου, 8) Δοξαροῦ, 9) Ἐρφῶν, 10) Καρές, 11) Θεοδώρας, 12) Λειβατζίων, 13) Λούτρας, 14) Μαραθοῦ, 15) Μαρούλα, 16) Μουρτζάνων, 17) Μπαλιῆ, 18) Παγκαλοχωρίου, 19) Πανόρου, 20) Πικρῆ, 21) Πρίνου, 22) Πρασσῶν, 23) Σκουλουφίων, 24) Χαμαλευρίου, 25) Χαρκίων, 26) Χωνούς, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν μιᾶς τῶν ἀνωτέρω θέσεων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ δικαιολογητικά τῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ρεθύμνον τῆ 5 Αὐγούστου 1957

Ὁ Ἐπίσκοπος Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου Ἀ θ ἄ ν ἰ ο ς.

Ἱερά Μητρόπολις Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς σχετικές διατάξεις τοῦ «περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» Νόμου 2200/1940, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ τε κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα. ἵνα καταλάβωσι μίαν τῶν χηρευσῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἱ. Ναῶν: 1) Μεταμορφώσεως Σωτήρος, Μεταμορφώσεως Ἀττικῆς (Κουκουβαούνων), 2) Ἀγ. Παρασκευῆς Καπανδριτίου καὶ 3) Ἀγίου Δημητρίου Πετρουπόλεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ὄχι Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, πρὸς ἀνακήρυξιν τῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Κηφισίᾳ τῆ 19 Αὐγούστου 1957

† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἰ ἄ κ ω β ο ς.

Ἱερά Μητρόπολις Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς σχετικές διατάξεις τοῦ «περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» Νόμου 2200/1940, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ τε κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ἵνα καταλάβωσι τὴν χηρεύουσαν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος Κρουναρίου (Μπαφίου Τατοῖου), ὅπως ἐντὸς μηνὸς ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ὄχι Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, πρὸς ἀνακήρυξιν τῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Κηφισίᾳ τῆ 26 Αὐγούστου 1957

† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἰ ἄ κ ω β ο ς.

Ἱερά Μητρόπολις Παροναξίας

* Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς Ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν Μαρπίσῃ Πάρου Ἱεροῦ Ἐνοριακοῦ Ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὸν ἱερὸν ζῆλον καὶ πόθον νὰ ἀναλάβωσι τὸ θεῖον καὶ ὑψηλὸν τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα καὶ μὴ κατεγνωσμένους τὴν συνείδησιν διὰ κωλυτικά τῆς ἱερωσύνης παραπτώματα ἀλλ' ἀγνὸν ἔχοντας καὶ καθαρὸν νὰ ἐπιδείξωσιν ἐν πᾶσιν ἀπ' ἀρχῆς βίον, ὡς καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 47 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ 16 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 586/1941 Ν. Δ/τος «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Α.Ν. 2200/1940, ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικά πιστοποιητικά καὶ ἐφ' ὅσον ἤθελον εὐρεθῆ καθ' ὅλα ἐν τάξει, ἀνακηρύξωμεν αὐτοὺς ὑποψηφίους.

Ἐν Πάρῳ τῆ 26 Αὐγούστου 1957.

† Ὁ Παροναξίας Ἀ μ β ρ ο ς ο ς.

Ἱερά Μητρόπολις Φθιώτιδος

Προσκαλεῖ τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν 1) τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου τοῦ συνοικισμοῦ Λαμίας Γαλανείων καὶ 2) τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου Κυριακοχωρίου καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 47 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων». ὡς ἐτροποποιήθη, διὰ τοῦ ἀρθρου 2 τοῦ Α.Ν. 807/1945, ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος τὰ ὑπὸ ἀρθρου 48 τοῦ Α.Ν. 2200/1946 προβλεπόμενα πιστοποιητικά μετὰ σχετικῆς αἰτήσεως τῶν.

Ἐν Λαμίᾳ τῆ 2α Σεπτεμβρίου 1957

Ὁ Φθιώτιδος Ἀ μ β ρ ο ς ο ς.

Ἱερά Μητρόπολις Γυθείου καὶ Οἰτύλου

*Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Α.Ν. 2200/1940 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς ἐφημεριακὰς θέσεις 1) ἐνορίας Νικανδρίου - Χαρούδας τ.δ. Οἰτύλου καὶ 2) ἐνορίας Κούνου τ.δ. Μέσης, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐν τῷ περιοδικῷ «Ἐκκλησίᾳ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων.

Ἐν Γυθείῳ τῆ 5 Σεπτεμβρίου 1957

† Ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου Φ ι λ ῆ μ ω ν.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν **ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ**

† Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως **ΙΩΑΚΕΙΜ**

† Ὁ Κασσανδρείας **ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ**

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Θεοδοσίου Σπεράντσα, Ἡ ἠθικὴ κοίσις καὶ ἡ θεοραπεία τῆς.

Ἀπαντήσεις εἰς τὰ Εἰρηνικά Γράμματα τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου.

Τὸ πρὸς τιμὴν τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Ἀλεξάνδρου δοθὲν γεῦμα.

Πρόγραμμα τοῦ πνευματικοῦ ἔργου ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν.

Ἡ Ἱερατικὴ Σύναξις τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Μητρ. Μεσσηνίας Πολυκάριπον (†), Αἱ παραβολαὶ τῶν ταλάντων καὶ δέκα παρθένων (Γ).

Σάββα Ἀγουρίδου, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Χριστιανισμὸς καὶ Πολιτισμὸς.

Ἰωάννου Παπαζαχαρίου, Δράματα παιδιῶν εἰσαγομένων ἐντὸς Ἱδρυμάτων καὶ ἡ ἀντιμετώπισίς των ὑπὸ τὸ φῶς τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης.

Παρατηρήσεων Στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς ἱερέων.

***Υπεύθυνος Τυπογραφείου: ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΡΟΥΤΣΗΣ**

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις, Ἰασιῶ 1.